ПРАЛЕТАРЫ УСІХ КРАЕЎ, ЗЛУЧАЙЦЕСЯ!

ВІЦЕБСКІ ПРАЛЕТАРЫ

Орган гаркому КП(б)Б, гарсавету і гарпрафсавету.

ЖНІВЕНЬ 3
1933 г.
ЧАЦЬВЕР
№ 177.

СЕНЬНЯ У НУМАРЫ:

ПАСТАНОВЫ ЛІПЕНЬСКАГА АБ'ЯДНАНАГА ПЛЕНУМУ ЦК І ЦКК КП(б)Б. (2, 3, 4 старонкі). 1. Аб выніках сяўбы, правядзеньні ўборкі і малацьбе (2 стар.). 2. Аб абавязковых пастаўках збожжа дзяржаве калгасамі і аднаасобнымі гаспадаркамі з ураджаю 1933 г (3 ст.). 3. Аб ходзе чысткі КП(б)Б (4 стар.). 4. Аб задачах партарганізацыі БССР па правядзеньні ў жыцьцё пастаноў ЦК УсеКП(б) і СНК СССР аб перабудове работы на чыгуначным транспарце (4 стар.).

АРТЫКУЛЫ: ПЕРАДАВЫ ЦО КП(б)Б—„ЗЬВЯЗДЫ" ЗА 1 ЖНІЎНЯ.—Па-бальшавіцку рэалізаваць рашэньні пленуму (1 стар.). Трыццаць год бальшавіцкай партыі (1, 2 і 3 стар.).

МАКСЫМАЛЬНА ФАРСАВАЦЬ ТЭМПЫ ЎБОРКІ (4 стар.).

ЗА МЯЖОЙ: Магутная барацьба міжнароднага пралетарыяту супроць небясьпекі імпэрыялістычнай вайны, у абарону СССР (4 стар.).

Мабілізуем усю партыйную арганізацыю, шырокія масы рабочых, калгасьнікаў і працоўных аднаасобнікаў на безадкладнае і поўнае выкананьне пастаноў ліпеньскага пленуму ЦК і ЦКК КП(б)Б.

Па-бальшавіцку рэалізаваць рашэньні пленуму.

У сёньняшнім нумары нашай газэты мы друкуем пастановы VII ліпеньскага аб'яднанага пленуму Цэнтральнага камітэту і Цэнтральнай Кантрольнай Камісіі КП(б)Б, а таксама перадрукоўваем перадавы артыкул ЦО—газэты «Зьвязда», прысьвечаны вынікам аб'яднанага пленуму.

Пастановы аб'яднанага пленуму разам з пастановамі ЦК УсеКП(б) і ЦК КП(б)Б аб становішчы віцебскай партыйнай арганізацыі зьяўляюцца баявой пуцёўкай для ўсёй работы кожнага зьвяна нашай партыйнай арганізацыі, савецкіх і гаспадарчых устаноў, камсамольскай і прафсаюзнай арганізацый. Неадкладная, глыбокая прапрацоўка гэтых важнейшых дакумантаў павінна быць праведзена ва ўсіх партыйных ячэйках.

Прапрацоўка гэтых дакумантаў павінна ўзброіць усю партыйную арганізацыю, кожнага камуніста паасобку, усю масу рабочых, калгасьнікаў і ўсіх працоўных на безадкладнае выкананьне тых вялізарных гаспадарча-палітычных задач, якія пастаўлены ЦК і ЦКК на далейшую, самую непрымірымую бязьлітасную барацьбу з элемэнтамі сямейнасьці, групаўшчыны, балбатні, саноўна-барскіх адносін да работы, месьніцтва, адрыву значнай часткі верхавіны партарганізацыі ад партыйных мас.

Прапрацоўка пастаноў пленуму павінна быць адзначана правядзеньнем уборкі жытаў і азімай пшаніцы не пазьней 3—5 жніўня, яравых — 12—17 жніўня і датэрміновым поўным выкананьнем абавязацельстваў перад дзяржавай. Ні на мінуту ніводзін з нас не павінен забываць, а павінен кіравацца ва ўсёй сваёй рабоце ўказаньнем ЦК КП(б)Б аб тым, што „уборачная кампанія і збожжаздача...—баявая праверка перабудовы радоў віцебскай партыйнай арганізацыі".

Накіруем усе нашы сілы, усю нашу бальшавіцкую волю на тое, каб на аснове ўказаньняў ЦК УсеКП(б) і ЦК КП(б)Б на справе заваяваць вядучую ролю Віцебшчыне ў Паўночнай групе раёнаў БССР.

Сёньня мы публікуем пастановы абяднанага пленума ЦК і ЦКК КП(б)Б Гэтыя пастановы зьяўляюцца баявой праграмай работы для ўсёй партыйнай арганізацыі Беларусі, ключом да вырашэньня тых вялізарнейшых задач, якія стаяць перад КП(б)Б.

Указаньні правадыра партыі і рабочай клясы тав. СТАЛІНА зьявіліся тым адпраўным пунктам, вакол якога працавалі ўсе работы пленуму ЦК і ЦКК.

Аб'яднаны пленум ЦК і ЦКК па бальшавіцку падышоў да вырашэньня ўсіх пытаньняў, якія стаялі ў парадку дню. Сэкцыйная работа, разгортваньне дзелавой бальшавіцкай крытыкі,—забясьпечылі сапраўды глыбокае вырашэньне ўсіх пытаньняў. Адным з цэнтральных пунктаў работы пленуму зьявілася падвядзеньне вынікаў веснавой сяўбы, правядзеньне ўборкі і дзяржаўных паставак.

Плян веснавой сяўбы БССР выканала з посьпехам. Мы завяршылі сяўбу на 20 дзён раней мінулага году. У вогуле БССР засеяла 2.683.096 га, або 100,1 проц. пляну. Засеялі хутчэй і лепш, чым у мінулым годзе. У тэрмінах сяўбы, як падкрэсьліў пленум, БССР вышла ў лік перадавых рэспублік Саюзу, заваяваўшы пяршынства ў спаборніцтве з Заходняй вобласьцю. Нашы посьпехі зьявіліся простым рэзультатам упартай работы КП(б)Б пад апэрацыйным кіраўніцтвам ЦК на чале з тав. Гікало, рэзультатам упартай барацьбы з клясавым ворагам і яго агентурай—правымі і „левымі" апартуністамі, яны ёсьць вынік сапраўднага ленінскага кіраўніцтва і дапамогі з боку ЦК УсеКП(б), правадыра партыі і рабочай клясы тав. Сталіна.

Мы са ўсёй рашучасьцю павінны падкрэсьліць, што атрыманыя намі перамогі ў веснавой сяўбе ўсё-ж зьяўляюцца яшчэ невыстарчальнымі. Большая насычанасьць сельскай гаспадаркі машынамі, арганізацыя такіх апорных пунктаў у вёсцы, як палітаддзелы, вялізарны ўздым творчай энэргіі шырокіх працоўных мас, значна ўмацаваныя як арганізацыйна, так і палітычна калгасы,—усё гэта стварыла ўсе магчымасьці для таго, каб пасеяць значна раней і лепш. На гэтым з надзвычайнай сілай і бальшавіцкай яснасьцю завастрыў увагу пленум ЦК і ЦКК.

Веснавая сяўба са ўсёй відавочнасьцю паказала, што ня ўсе арганізацыі аказаліся на ўзроўні тых задач, прад'яўляемых новай абстаноўкай і новымі ўмовамі, у якіх мы зараз знаходзімся. Кіраўніцтвы віцебскай, магілёўскай, гарадоцкай і раду іншых арганізацый ня ўлічылі гэтай новай абстаноўкі і новых задач, ня ўжылі канкрэтных мер да рэалізацыі ўказаньняў тав. Сталіна аб рабоце на вёсцы і ў рэзультаце гэтыя раёны ганебна зрывалі сяўбу, цягнулі крывую ходу сяўбы ў Беларусі ўніз Замест бальшавіцкай апэрацыйнай работы ў гэтых арганізацыях існавалі славесна-дэклярацыйныя мэтады кіраўніцтва, саноўна-панскія адносіны да выкананьня пастаўленых партыяй задач.

Пленум асабліва рэзка падкрэсьліў, што выкананьнем пляну веснавой сяўбы зроблен толькі першы крок для пасьпяховага правядзеньня ўсіх сельскагаспадарчых работ гэтага году. Пленум падкрэсьліў, што «ніякім дэмабілізацыйным настроям, элемэнтам самазаспакоенасьці не павінна быць месца, бо асноўная работа, больш напружаная, яшчэ ўперадзе». Бальшавіцкая арганізацыя ўборачных работ, поўнае і хуткае выкананьне пляну ўсіх відаў дзяржаўных загатовак, падрыхтоўка і правядзеньне асеньняй сяўбы,—вось, што зьяўляецца важнейшым, рашаючым зьвяном у рабоце ўсёй КП(б Б.

Тэрміны ўборкі, устаноўленыя ЦК, павінны легчы ў аснову работы кожнай партарганізацыі, кожнага камуніста і камсамольца, кожнага сумленнага беспартыйнага калгасьніка і працоўнага аднаасобніка. Правільная арганізацыя працы на палявых работах, перанясеньне цэнтру цяжару ў брыгаду, зьвяно, правільная пастаноўка ўсёй партыйна-масавай і арганізацыйна выхаваўчай работы, расстаноўка партыйных сіл, шырокае разгортваньне сацспаборніцтва і ўдарніцтва, заваяваньне пяршынства ў спаборніцтве з Заходняй вобласьцю ШТОДЗЁННАЯ БАРАЦЬБА ЗА ТЭМПЫ І ЯКАСЬЦЬ, перамаганьне супраціўленьня клясавага ворага і яго агентуры—вось, што забясьпечыць посьпех уборкі і загатовак.

Трэба рашуча і беспаваротна пакончыць з дэклярацыйнасьцю, штампоўшчынай, засядацельскай мітусьнёй, да якой так прывыклі некаторыя раённыя партыйныя арганізацыі. Не апартуністычным самацёкам, не фразёрствам, дэклярацыйнасьцю, „лявацкімі" разважаньнямі:—«нам усё ніпачым», а ўпартай, стараннай работай трэба дабівацца перамогі за перамогай на фронце ўборкі і загатовак.

Тэрміны, устаноўленыя ЦК, зьяўляюцца зусім рэальнымі. Усякія спробы іх расьцягнуць павінны атрымаць зьнішчальны адпор, бо кожны дзень, кожная гадзіна перастою збожжа наносіць вялізарную шкоду народнай гаспадарцы, прыводзіць да страт соцень, тысяч цэнтнэраў збожжа. Адначасова трэба са ўсёй рашучасьцю змагацца супроць „лявацкай", адміністратарскай, галавакружнай «гульні ў тэрміны», якая, зьніжаючы якасьць уборкі, таксама прыводзіць да вялізарных страт. Тэрміны ЦК увасабляюць у сябе барацьбу за тэмпы з барацьбой за якасьць. За дакладнае выкананьне іх павінен змагацца кожны камуніст, кожная партыйная ячэйка.

Асаблівая ўвага павінна быць зьвернута на арганізацыю ўборкі і загатовак у аднаасобным сэктары. Тут больш чым дзе-б там ні было павінна быць праяўлена максымальная гібкасьць, апэрацыйнасьць і масавасьць у рабоце. Усякія спробы ігнараваць аднаасобніка граюць толькі на руку клясаваму ворагу. Партарганізацыі павінны прыняць усе меры да таго, каб разгарнуць сапраўдную масавую работу з аднаасобнікамі, мабілізаваць іх на хуткае і поўнае выкананьне плянаў уборкі і дзяржаўных паставак.

Дзяржаўныя пастаўкі гэтага году высоўваюць задачу па арганізацыі бязупыннага патоку збожжа ад малатарні да элеватару, поўнасьцю ажыцьцяўляючы першую і асноўную запаведзь—выкананьне абавязку перад дзяржавай.

Клясавы вораг і яго агентура прабуюць сарваць правядзеньне закону аб дзяржаўных пастаўках. Гэтым спробам клясавага ворага павінен быць нанесен сакрушальны ўдар. Партарганізацыі павінны ўзьняць яшчэ вышэй сваю клясавую пільнасьць, яшчэ мацней граміць ворага і яго агентуру—правых і „левых" апартуністаў.

Прамысловасьць БССР працуе яўна нездавальняюча. Прамфінплян па ўсіх паказальніках з кварталу ў квартал ня выконваецца. Няма і ня можа быць ніякіх аб'ектыўных прычын, якія-б хоць у малейшай ступені апраўдвалі гэта ганебнае становішча. Толькі адсутнасьцю бальшавіцкай перабудовы кіраўніцтва прамысловасьцю, саноўна-панскімі мэтадамі работы трэстаў, аб'яднаньняў, Наркамлёгпраму БССР у цэлым можна вытлумачыць гэта недапушчальнае адставаньне. За работу прамысловасьці вялікая адказнасьць падае і на прафсаюзныя арганізацыі, якія яшчэ ў поўнай меры не ўзначалілі творчага энтузыязму мас, не ўваходзяць у штодзённае жыцьцё і работу вытворчасьці.

Усё гэта патрабуе ад усіх арганізацый рэспублікі мабілізаваць усе сілы на неадкладную ліквідацыю адставаньня прамысловасьці. Гістарычныя пастановы ЦК УсеКП(б) і СНК СССР аб вугальнай прамысловасьці, аб транспарце павінны быць у найкарацейшы тэрмін адпаведным чынам, з улікам асаблівасьцяй лёгкай прамысловасьці, праведзены ў жыцьцё.

Партыя ня можа і не дапусьціць у далейшым такіх ганебных прарываў, якія ёсьць у прамысловасьці Беларусі.

Пленум цалкам ухваліў пастанову ЦК УсеКП(б) і СНК СССР аб перабудове работы на транспарце і пастанову ЦК УсеКП(б) аб палітаддзелах.

Работа чыгунак БССР (Заходняй і МББ) за апошні час яўна пагоршылася. Мы маем значны рост крушэньняў, парушэньняў працоўнай дысцыпліны, зрывы спаранай язды, рост паўторнасьці рамонту—зьніжэньне плянаў пагрузкі і т. д. Усё гэта зьяўляецца простым рэзультатам збанкрутаваўшых фармальна-бюракратычных мэтадаў кіраўніцтва з боку дырэкцый дарог і раёнаў, рэзультатам засьмечанасьці раду зьвеньняў апарату клясава чужымі, шкодніцкімі элемэнтамі, абсалютна нездавальняючай работы транспартных арганізацый, дрэннай работы камуністаў, якія не аўладалі тэхнікай і ня здолелі па бальшавіцку змагацца за ажыцьцяўленьне 6 гістарычных умоў т. Сталіна на транспарце.

Практычнае ажыцьцяўленьне пастаноў ЦК і СНК на чыгунках БССР сустрэла яўны сабатаж. Акасьцянелыя, чыноніцка-бюракратычныя элемэнты, перараджэнцы, двурушнікі на словах ухвалялі пастановы аб перабудове работы на транспарце, а на справе імкнуліся зьвесьці ўсю перабудову да чыноўніцкай перастаноўкі сталоў. Гэты сабатаж ня сустрэў бальшавіцкага адпору з боку раду партыйных арганізацый транспарту, і яшчэ на сёньняшні дзень сабатаж ня зломлены. Тэмпы перабудовы работы на транспарце застаюцца ўсё яшчэ недапушчальна маруднымі. Мы яшчэ ня маем сапраўды бальшавіцкай барацьбы з боку транспартных арганізацый за хутчэйшае і поўнае ажыцьцяўленьне пастаноў ЦК і СНК. Такое становішча бязумоўна ня можа быць цярпіма ні аднаго дню, ні аднэй гадзіны.

Неадкладнае ажыцьцяўленьне пастаноў ЦК і СНК, неадкладная перабудова работы транспарту зьяўляюцца баявым экзамінам для бальшавікоў транспарту. На гэтым трэба паказаць сваю адданасьць партыі, сваю здольнасьць змагацца за яе генэральную лінію

Пленум папярэдзіў усіх камуністаў, работнікаў чыгункі, што „Партыя наставіць па-за радамі ўсіх тых, хто сваім прымірэнцтвам, гніла-лібэральнымі, мяшчанска-абывацельскімі адносінамі будзе перашкаджаць аздараўленьню транспарту".

Уся ўвага, усе сілы партыйных арганізацый павінны быць накіраваны на тое, каб у максымальна кароткі тэрмін дабіцца карэннага пералому ва ўсёй рабоце транспарту. Трэба бязьлітасна выгнаць з радоў транспартнікаў усё гнільё, разлажыўшаеся, выкарчаваць закасьцянеласьць, непаваротлівасьць, бюракратызм, неадкладна выправіць дапушчаныя грубыя памылкі ў рабоце і прывесьці транспарт да асеньня-зімовых перавозак у поўнай баявой гатоўнасьці.

Чыстка КП(б)Б ужо з самага пачатку дала значнае ажыўленьне партыйна-масавай работы, павысіла бальшавіцкую баяздольнасьць, дысцыпліну ў партарганізацыі. Яна дала рэзкі зрух у справе марксыцка-ленінскага тэарэтычнага ўзброеньня членаў і кандыдатаў партыі. Значна ўзрасла палітычная і вытворчая актыўнасьць рабочых, калгасных і працоўных мас аднаасобнікаў.

Рэспубліканская камісія па чыстцы, якая ўзначальваецца т. Анціпавым, прарабіла вялізарную работу па арганізацыі, разгортваньні і кіраўніцтве чысткай. Дакладны падбор кандыдатур у праверкомы, канкрэтная, апэрацыйная дапамога і кіраўніцтва раённымі камісіямі, выяўленьне і выпраўленьне памылак і недахопаў, меўшых месца пры правядзеньні чысткі ў радзе раёнаў, бальшавіцкая прынцыповасьць, спалучэньне задач чысткі з выкананьнем гаспадарчых і палітычных задач, што стаяць перад КП(б)Б—усё гэта стварыла здаровую бальшавіцкую абстаноўку і значна павысіла бальшавіцкую баяздольнасьць усёй КП(б)Б.

Пленум асабліва рэзка падкрэсьліў, што ў працэсе чысткі і разгортваньня самакрытыкі павысілася рэвалюцыйная пільнасьць у радох партыі і рабочай клясы. Гэта дало магчымасьць выкрыць клясава-чужыя элемэнты, перараджэнцаў і агентаў клясавага ворага, якія пралезьлі ў рады партыі і, прыкрываючыся партыйным білетам у кішэні, часта выступаюць пад фальшыва-нацыянальным сьцягам. У працэсе чысткі выяўлена двурушніцкая работа праваапартуністычных, трацкісцкіх, вялікадзяржаўніцкіх, нацыянал-апартуністычных, бундаўскіх і інш. контррэвалюцыйных дробнабуржуазных элемэнтаў.

Ачышчэньне радоў партыі ад гэтых клясава-чужых элемэнтаў, ашуканчым шляхам пралезшых у партыю, яшчэ больш павысіць клясавую баяздольнасьць арганізацый у барацьбе за генэральную лінію партыі.

Чыстка бязумоўна аказвае і акажа свой мабілізуючы ўплыў на правядзеньне ўборкі ўраджаю, збожжаздачы дзяржаве і выкананьне іншых важнейшых гаспадарча-палітычных задач партыі, на ліквідацыю адставаньня работы прамысловасьці, асабліва па Гомелю, Віцебску, Менску і Бабруйску.

Партарганізацыі абавязаны замацаваць рэзультаты чысткі ў кожнай асобнай ячэйцы і ў кожнай партыйнай арганізацыі ў цэлым. Трэба забясьпечыць карэнную перабудову ўсёй партыйнай работы ў бок разгортваньня сапраўды арганізатарскай і глыбока палітычнай масавай работы, рашуча адмовіўшыся ад практыкі голага адміністраваньня, якое мела месца ў асобных раёнах. Трэба ахапіць палітычным уплывам і бальшавіцкім узьдзеяньнем кожнага рабочага і калгасьніка, умацаваць нізавое і сярэдняе зьвеньні на прадпрыемстве, у саўгасе, калгасе.

Асабліва рэзка павінна быць узьнята выхаваўчая работа сярод членаў і кандыдатаў партыі. Вывучаючы выяўляемы ў ходзе чысткі лепшы і адданы нам беспартыйны актыў, партыйныя арганізацыі павінны разгарнуць вялікую работу па вырошчваньні гэтага актыву на канкрэтнай рабоце па выкананьні баявых задач партыі.

Выкананьне бальшавіцкіх пастаноў пленуму зьяўляецца баявым і першачарговым абавязкам кожнага камуніста, кожнай партыйнай ячэйкі. Трэба давесьці пастановы пленуму да шырачайшых мас з тым, каб ператварыць іх у магутную зброю выкананьня ўсіх нашых гаспадарча-палітычных кампаній.

Яшчэ больш павысім клясавую пільнасьць. Яшчэ мацней будзем змагацца за бальшавіцкае правядзеньне ўборкі, збожжаздачы і асеньняй пасеўнай кампаніі. Адкажам на пастановы пленуму ЦК і ЦКК канкрэтнымі дзеяньнямі, увасобленымі ў жывую, матэр'яльную сілу.

КП(б)Б пад кіраўніцтвам ЦК на чале з т. Гікало яшчэ з большай бальшавіцкай непрымірымасьцю будзе змагацца за выкананьне гаспадарча-палітычных задач, за генэральную лінію партыі, яшчэ больш згуртуе свае рады вакол ленінскага ЦК УсеКП(б) і правадыра партыі і рабочай клясы т. Сталіна.

(„ЗЬВЯЗДА").

Трыццаць год бальшавіцкай партыі

(1903–1933).

II ЗЬЕЗД І ЯГО ГІСТАРЫЧНАЕ ЗНАЧЭНЬНЕ.

1. Трыццаць год таму назад, 30 ліпеня—23 жніўня 1903 г. засядаў II зьезд Расійскай сацыял-дэмакратычнай рабочай партыі. Трыццацігодзьдзе II зьезду партыі—трыццацігодзьдзе бальшавізму.

За гэтыя трыццаць год бальшавіцкая партыя—«розум, гонар і сумленьне нашай эпохі» (Ленін, т. XXI, ст. 95),—прайшла слаўны і гераічны шлях, вырасла ў магутную сілу, кіруючую савецкай дзяржавай і сацыялістычным будаўніцтвам, ударную брыгаду міжнароднага пралетарыяту, якая апіраецца на самаахвярнае падтрыманьне рабочых, працоўных сялян, прыгнечаных народаў усяго сьвету, якая патрасае асновы сусьветнага капіталізму. Бальшавік—слова, народжанае ў баёх II зьезду—увашло ва ўсе мовы, як сынонім пасьлядоўнага пралетарскага рэвалюцыянэра. Імя Леніна, вялікага правадыра бальшавізму, увасабляючага ўсю гісторыю бальшавіцкай партыі, стала самым вядомым і самым улюбёным імем для соцень мільёнаў працоўных усіх краін. Імя Леніна стала сьцягам барацьбы за перамогу камуністычнай рэвалюцыі ва ўсім сьвеце.

2. Бальшавізм прарабіў «практычную гісторыю, якая па багацьці вопыту ня ведае сабе роўнай у сьвеце» (Ленін, том XXV, ст. 175).

„Ні ў аднэй краіне за гэтыя 15 год,—пісаў Ленін, маючы на ўвазе дакастрычніцкую гісторыю бальшавіцкай партыі,—ня было перажыта нават прыблізна так многа ў сэнсе рэвалюцыйнага вопыту, хуткасьці і рознастайнасьці зьмены розных форм руху, легальнага і нелегальнага, мірнага і бурнага, падпольнага і адкрытага, гуртковага і масавага, парлямэнцкага і тэрарыстычнага. Ні ў аднэй краіне ня было сканцэнтравана на такім кароткім прамежку часу такога багацьця форм, адценьняў, мэтадаў барацьбы ўсіх клясаў сучаснага грамадзтва, прытым барацьбы, якая, у сілу адсталасьці краіны і цяжкасьці гнёту царызму, асабліва хутка насьпявала, асабліва прагна і пасьпяхова ўсвойвала сабе адпаведнае «апошняе слова» амэрыканскага і эўрапэйскага палітычнага вопыту". (Ленін, т. XXV, ст. 175).

Яшчэ больш багаты, рознастайны, канцэнтраваны 15-гадовы пасьлякастрычніцкі вопыт нашай партыі. Узброенае паўстаньне і захват пралетарыятам улады; будаўніцтва савецкай пралетарскай дзяржавы; мабілізацыя актыўнасьці і ініцыятывы найшырэйшых мас пралетарыяту і бядняцка-серадняцкага сялянства; бязьлітаснае прыдушэньне скінутых эксплёататараў, якія шалёна супраціўляюцца; арганізацыя ўзброеных сіл рэвалюцыі і кіраўніцтва гераічнай барацьбой Чырвонай арміі супроць белагвардзейшчыны і інтэрвэнтаў; пераможнае сацыялістычнае будаўніцтва; ператварэньне нашай краіны з аграрнай у індустрыяльную; сацыялістычная перапрацоўка сялянства і ліквідацыя кулацтва як клясы на аснове суцэльнай калектывізацыі; пабудова эканамічнай базы сацыялізму; магутны ўздым сацыялістычнага спаборніцтва і ўдарніцтва, найвялікшая культурная рэвалюцыя; вызваленьне прыгнечаных народнасьцяй і росквіт культуры, нацыянальнай па форме, сацыялістычнай па зьмесьце; разгром клясавага ворага, які ўжывае самыя розныя формы барацьбы; разгром агентуры клясавага ворага ў партыі—апартуністаў усіх масьцей і адценьняў, трацкістаў, правых, прымірэнцаў; кіруючая роля ў стварэньні і барацьбе Камуністычнага Інтэрнацыяналу, — такі рознастайны і багацейшы вопыт партыі, упяршыню ў чалавечай гісторыі кіруючай краінай дыктатуры пралетарыяту.

Трыццацігодзьдзе бальшавізму—сусьветна-гістарычная перамога рэвалюцыйнага вучэньня Маркса і Энгельса, Леніна і Сталіна. Трыццацігадовы шлях бальшавіцкай партыі—найвялікшае падцьвярджэньне рашаючай ролі і значэньня партыі ў барацьбе пралетарыяту за сацыялістычную рэвалюцыю, за дыктатуру пралетарыяту, за камунізм.

3. Эпоха ўзьнікненьня і афармленьня бальшавізму—эпоха вялізарнейшых зрухаў у сусьветнай эканоміцы, эпоха нябывалага абвастрэньня клясавых супярэчнасьцяй і клясавай барацьбы. Капіталізм перарос у імпэрыялізм—загніваючы, паміраючы капіталізм; разьвіцьцё капіталізму стала скачкападобным, катастрофічным. Наступіў пярэдадзень сацыялістычнай рэвалюцыі.

Перад рабочым рухам са ўсёй вострасьцю паўсталі новыя задачы арганізацыі і рэвалюцыйнага выхаваньня мас, задачы падрыхтоўкі да рашаючых баёў за дыктатуру пралетарыяту. II інтэрнацыянал (1889—1914), у сваю лепшую пару выконваўшы карысную работу падрыхтоўкі глебы для пашырэньня масавага рабочага руху, ня здолеў ні паставіць, ні тым больш вырашыць гэтыя задачы. Апартунізм, які ўзрос у абстаноўцы параўнальна „мірнага" разьвіцьця, выгадаваны легальнасьцю, апіраўся на рабочую арыстакратыю, фактычна панаваў у даваенным II інтэрнацыянале. Тыпам партыі II інтэрнацыяналу „была партыя, якая цярпела ў сваім асяродзішчы апартунізм... Гэты тып перажыў сябе" (Ленін, т. XVIII. стар. 86).

Для вырашэньня вялізарнейшых задач новай эпохі—эпохі імпэрыялізму і пралетарскай рэвалюцыі—рабочай клясе была неабходна партыя новага тыпу. Гэта партыя была створана геніяльным правадыром і тэарэтыкам бальшавізму—Леніным.

4. Расія была вузлавым пунктам усіх супярэчнасьцяй імпэрыялізму; ачагом нябывалага капіталістычнага, памешчыцкага, каленіяльнага і ваеннага ўціску; важнейшым рэзэрвам і агентурай заходняга імпэрыялізму ў барацьбе супроць рэвалюцыі і ў драпежніцкай эксплёатацыі дзесяткаў мільёнаў рабочых, сялян і каленіяльных рабоў. Інтарэсы царызму і заходняга імпэрыялізму шчыльнейшым чынам перапляталіся паміж сабой.

Усё гэта вызначыла характар, своеасаблівасьць і міжнароднае значэньне нарастаўшай у Расіі найвялікшай народнай рэвалюцыі, на чале якой ішоў рэвалюцыйны пралетарыят, вядучы за сабой шматмільённыя сялянскія масы, якія ўзьнімаліся супроць памешчыка. „Рэвалюцыя супроць царызму збліжалася, такім чынам, і павінна была перарасьці ў рэвалюцыю супроць імпэрыялізму, у рэвалюцыю пралетарскую» (Сталін, «Вопросы ленинизма» стар., 9). Яшчэ да II зьезду, у 1902 годзе, Ленін пісаў: «Гісторыя паставіла цяпер перад намі бліжэйшую задачу, якая зьяўляецца найбольш рэвалюцыйнай з усіх бліжэйшых задач пралетарыяту якой-бы там ні было іншай краіны. Ажыцьцяўленьне гэтай задачы, зруйнаваньне самага магутнага аплоту ня толькі эўрапэйскай, але таксама (можам мы сказаць цяпер) і азіяцкай рэакцыі зрабіла-б рускі пралетарыят авангардам міжнароднага рэвалюцыйнага пралетарыяту» (Ленін, т. IV стар. 382).

Цэнтр сусьветнага рэвалюцыйнага руху перамясьціўся ў Расію. Расія стала бацькаўшчынай ленінізму, бацькаўшчынай баявой партыі пралетарскай рэвалюцыі.

5. Афармленьне бальшавізму на II зьезьдзе РСДРП—рэзультат усёй папярэдняй дзесяцігадовай барацьбы Леніна за рэвалюцыйную пралетарскую партыю. Яшчэ ў 90-х гадох Ленін выступіў як непасрэдны, адзіны і да канца пасьлядоўны пераемнік і прадаўжальнік справы Маркса і Энгельса.

«Бальшавізм узьнік у 1903 годзе на самай моцнай базе тэорыі марксызму». «Марксызм, як адзіна правільную, рэвалюцыйную тэорыю, Расія сапраўды выпакутвала поўвекавой гісторыяй нячуваных пакут і ахвяр, нячуванага рэвалюцыйнага гераізму, нязвычайнай энэргіі і самаахвярнасьці шуканьняў, навучаньня, выпрабаваньня на практыцы, расчараваньняў, праверкі, супастаўленьня вопыту Эўропы» (Ленін, т. XXV, стар. 175). Такі поўвекавы шлях рэвалюцыйнага руху ў Расіі да 90-х гадоў.

Група «Освобождения труда» (заснаваная ў 1883 г.) на чале з Плеханавым—першая сацыял-дэмакратычная арганізацыя ў Расіі—«толькі тэарэтычна заснавала сацыял-дэмакратыю і зрабіла першы крок насустрач рабочаму руху» (Ленін, т. XVII, стар. 353). Іменна Ленін ужо ў сваіх першых выступленьнях, у 1894 г., са ўсёй сілай высунуў перад рэвалюцыйным пралетарыятам нашай краіны вялікую задачу, сфармуляваную ім у надзвычайнай рабоце «Что такое друзья народа»: «Рускі рабочы, узьняўшыся на чале ўсіх дэмакратычных элемэнтаў, зваліць абсалютызм і павядзе рускі пралетарыят (побач з пралетарыятам усіх краін) простай дарогай адкрытай палітычнай барацьбы да пераможнай камуністычнай рэвалюцыі» (Ленін, т. I стар. 194).

Ужо ў 90-х гадох Ленін разгарнуў самую непрымірымую барацьбу супроць народніцтва, супроць рэвізіяністаў расійскіх (струвісты, эканамісты) і заходнеэўрапэйскіх (бэрнштэйніянцы). Ужо ў 90-х гадох Ленін распрацоўваў далей марксызм ва ўсіх галінах, няўхільна абараняў і праводзіў прынцып партыйнасьці тэорыі і непарыўнага адзінства рэвалюцыйнай тэорыі і рэвалюцыйнай практыкі. Ленінскія работы 90-х гадоў—пачатак ленінскага этапу ў разьвіцьці марксызму.

Ужо ў 90-х гадох Ленін паставіў задачу стварэньня пралетарскай партыі новага тыпу. Ужо тады Ленін разгарнуў рашучую барацьбу за баявую, ваюючую партыю камуністычнай рэвалюцыі. «Гісторыя сацыялізму і дэмакратыі ў Заходняй Эўропе, гісторыя рускага рэвалюцыйнага руху, вопыт нашага рабочага руху,—такі той матэр'ял, якім мы павінны аўладаць, каб выпрацаваць мэтазгодную арганізацыю і тактыку нашай партыі... «Апрацоўка» гэтага матэр'ялу павінна быць, аднак, самастойная, бо гатовых узораў нам шукаць няма дзе» (Ленін, т. II, стар. 497).

Створаны і кіруемы Леніным пецярбурскі «Союз борьбы за освобождение рабочего класса» (1895—1897) быў зачаткам бальшавіцкай партыі. У «Союзе борьбы» Ленін непрымірыма ваяваў супроць малейшых праяўленьняў апартунізму, кіраваў першымі рэвалюцыйнымі схваткамі пралетарыяту і выхоўваў рабочую клясу для рашаючай атакі супроць самаўладзтва і буржуазіі. У гэтай барацьбе Ленін выхаваў і згуртаваў цесную групу сваіх аднадумцаў і баявых паплечнікаў, будаўнікоў бальшавіцкай партыі.

„Бальшавікі ня „казус",—яны вырасьлі з барацьбы з апартунізмам 1894—1914 гг." (Ленінскі зборнік XIV, стар. 317).

6. II зьезд быў непасрэдна падрыхтаван барацьбой за партыю, барацьбой супроць расійскага і міжнароднага апартунізму, якую вяла створаная і кіруемая Леніным старая «ИСКРА» (1900—1903).

I зьезд РСДРП (сакавік 1898 г.) абвясьціў стварэньне партыі. Але рух па-ранейшаму заставаўся на стадыі асобных, разрозьненых гурткоў, ня зьвязаных адзінствам баявой праграмы і цэнтралізаванай арганізацыі. С.-д. групы і гурткі разьядаліся іржаўчынай эканамізму. «Эканамісты»—расійская разнавіднасьць міжнароднага апартунізму, агентура буржуазіі ў рабочым руху—адмаўлялі ролю рэвалюцыйнай тэорыі, прыкланяліся перад стыхійнасьцю, адмаўлялі гегемонію пралетарыяту і неабходнасьць рэвалюцыйнай партыі. „Эканамісты" адмаўлялі самастойную палітычную ролю рабочай клясы, цягнуліся ў хвасьце адсталых пластоў рабочых, займаліся крохаборствам і звужвалі задачы рабочай клясы да «барацьбы за пятачок», пагарджаючы канчатковай мэтай рабочага руху, ператвараючы рабочую клясу ў ахвосьце буржуазіі («рабочым—эканамічная, лібэралам—палітычная барацьба»). Бязьлітасная барацьба з эканамізмам была пытаньнем жыцьця і сьмерці для партыі. Ленін узначаліў гэту барацьбу яшчэ ў пецярбурскім „Союзе" (1895—1897) і ў сібірскай ссылцы (1897—1899).

У барацьбе з эканамізмам, у абстаноўцы ідэйнага разброду і арганізацыйнага саматужніцтва Ленін разгарнуў свой гістарычны плян будаўніцтва партыі («Што рабіць?»). Асноўным зьвяном гэтага пляну было стварэньне агульна-рускай палітычнай газэты, якая павінна была стаць ідэйным і арганізацыйным цэнтрам баявога ядра прафэсыянальных рэвалюцыянэраў, дысцыплінаванага і цэнтралізаванага, выступаючага ва ўсеўзбраеньні марксыцкай праграмы і тактыкі, бязьлітасна выганяючага са сваіх радоў апартуністычныя элемэнты, цесна зьвязанага з рабочымі масамі, пабудаванага на рэвалюцыйнай сьвядомасьці і найвялікшай актыўнасьці кожнага ўдзельніка. «Перамога гэтага пляну заклала фундамант тэй згуртаванай і загартаванай камуністычнай партыі, роўнай якой ня ведае сьвет» (Сталін «О Ленине", Партвыдат, 1932 г., стар. 7).

«ИСКРА» была пачаткам ажыцьцяўленьня ленінскага пляну. „Искра" пасьлядоўна абараняла рэвалюцыйнае адзінства рабочай клясы, вяла бязупынныя баі супроць міжнароднага і рускага бэрнштэйніянства, праводзіла рашучую палітыку разрыву з апартуністамі. «Перш, чым яднацца і для таго, каб аб'яднацца, мы павінны спачатку рашуча і акрэсьлена размежавацца» (Ленін, т. IV, стар. 39—40).

(Працяг на 2-й старонцы).

жай. Ніякай неабгрунтаванай сьпешкі, ніякага «рэкордсмэнства». Кожны край, кожная рэспубліка, кож-

дзены ўборка і збожжапастаўкі, тым хутчэй і паўней

Усё гэта робіцца на вачох брыгадзіра гарсавету т. Альтмана, які і ў вус ня дзьме, быццам гэта не яго справа.

АРГАНІЗАЦЫЙНАЯ НАРАДА ПА СТВАРЭНЬНІ ПРЫ

Пастанова ліпеньскага пленуму ЦК і ЦКК КП(б)Б — баявая

„Уборку збожжавых па кожнай культуры правесьці ў сярэднім ня больш чым за 7—9 дзён з тым, каб усё жы
што па БССР жнівень, верасень павінны стаць рашаючымі месяцамі выкананьня збожжапаставак і ставіць
масава-растлумачальную і арганізацыйную работу ў справе датэрміновага выкананьня абавязацельстваў перад дзяр

Аб выніках сяўбы, правядзеньні ўборкі і малацьбе.

Пастанова VII аб'яднанага пленуму ЦК і ЦКК КП(б)Б.

Пленум ЦК і ЦКК КП(б)Б адзначае, што па БССР веснавая сяўба закончана ў гэтым годзе са значна большым посьпехам, чым у мінулым годзе, як па тэрмінах, так і па якасьці апрацоўкі палёў.

Плян веснавой сяўбы выкананы на 20 дзён раней мінулага году: засеяна на 15-VI 2683096 га—100,1 проц. пляну, у тым ліку збожжавых — 106,2 процантаў, ільну — 100,3 процанта, бульбы—101,1 проц.

У тэрмінах сяўбы БССР вышла ў лік перадавых рэспублік, адваяваўшы першынства ў спаборніцтве з Заходняй вобласьцю.

Пасьпяховае правядзеньне сяўбы ў гэтым годзе дасягнута ў рэзультаце разгрому кулацкіх элемэнтаў у часе збожжазагатовак, умацаваньне калгасаў, стварэньне палітаддзелаў, мабілізацыя шырокіх калгасных мас вакол лёзунгу тав. Сталіна „зрабіць усе калгасы бальшавіцкімі, а калгасьнікаў—заможнымі“, дзякуючы сапраўды ленінскаму штодзённаму практычнаму кіраўніцтву ЦК УсеКП(б) і тав. Сталіна па пытаньнях падрыхтоўкі сяўбы і ў ходзе самога правядзеньня сяўбы і ў выніку згуртаваньня калгаснага актыву вакол партыйных арганізацый.

Аднак, пленум папярэджвае, што выкананьнем пляну веснавой сяўбы зроблены толькі першы крок для пасьпяховага правядзеньня ўсіх сельскагаспадарчых работ гэтага году. Ніякім дэмабілізацыйным настроям, элемэнтам самасупакою не павінна быць месца, бо асноўная работа, больш напружаная, яшчэ наперадзе.

Чарговыя задачы партыйных і савецкіх арганізацый заключаюцца ў тым, каб з большым посьпехам скончыць праполачныя работы, акучваньне бульбы і гародніх культур, уздым папару, правільна арганізаваць уборку і апрацоўку ўраджаю бяз страт, датэрмінова выканаць як па колькасьці, так і асабліва па якасьці здачу дзяржаве і загатоўкі па ўсіх відах сельгаспрадуктаў і сваечасова падрыхтавацца да зяблівага ворыва і сяўбы азімых.

Пленум ЦК і ЦКК КП(б)Б, у ажыцьцяўленьне пастановы ЦК і СНК СССР аб арганізацыі праполачных і ўборачных работ, пастанаўляе:

I.

1. З прычыны выключна спрыяючага надвор'я і ў сувязі з гэтым шпаркага пасьпяваньня збожжа, у зьмену пастановы ЦК КП(б)Б і СНК БССР ад 4 чэрвеня г. г. у частцы тэрмінаў уборкі ўстанавіць наступныя тэрміны: уборку збожжавых па кожнай культуры правесьці ў сярэднім ня больш чым за 7—9 дзён з тым, каб усё жыта і азімая пшаніца былі ўбраны не пазьней 3—5 жніўня, а яравыя—12—17 жніўня.

2 У мэтах рашучай барацьбы са стратамі ў часе ўборкі, а таксама арганізацыі аховы ўраджаю ад злодзеяў і ўсякага роду кулацкіх шкоднікаў, пленум прапануе:

а) уборку збожжавых культур праводзіць па меры пасьпяваньня паасобных вучасткаў, не чакаючы поўнага пасьпяваньня ўсяго поля. Абавязаць дырэктароў саўгасаў і старшынь калгасаў устанавіць, як правіла, падграбаньне каласоў, якія застаюцца за жняцом, касцом, не дапускаючы ніякіх страт;

б) побач з максымальным выкарыстаньнем мяккай тары для перавозкі збожжа (мабілізацыя ўсіх масовых рэсурсаў, рамонт іх) РК, РВК, дырэктарам МТС і саўгасаў ужыць усе меры для прыстасаваньня калёс на перавозцы збожжа бяз мяккай тары (у скрынях, бочках);

в) абавязаць дырэктароў саўгасаў, старшынь калгасаў праверыць становішча складаў, зрабіць дэзынфэкцыю. Абавязаць аб'яднаньне па барацьбе са шкоднікамі ў сельскай гаспадарцы прыняць усе меры барацьбы са сьвірнавымі шкоднікамі (пацукі, жучкі і г. д.). Даручыць РК прасачыць за выкананьнем гэтай пастановы;

г) устанавіць, што за пастаноўку справы барацьбы са стратамі адказваюць: непасрэдна па калгасе — старшыня калгасу, брыгадзір—у брыгадзе; па МТС—дырэктар; за вучастак—загадчык вытворчага вучастку; па саўгасе—дырэктар саўгасу і на вучастку — старшы рабочы;

д) прапанаваць РК і РВК вылучыць адказнага работніка (з членаў бюро РК, або аднаго з кіруючых работнікаў РВК) спэцыяльна для арганізацыі і пастаяннага нагляду за аховай ураджаю, вызваліўшы яго ад усякай іншай работы на ўвесь пэрыяд уборачнай кампаніі.

Пленум ЦК і ЦКК звярачае асаблівую ўвагу РК і РВК, нач палітаддзелаў і дырэктароў саўгасаў і МТС, што ў справе барацьбы са стратамі павінна быць зьвернута выключная ўвага на ахову ўраджаю ў часе яго пасьпяваньня і асабліва ў часе яго ўборкі.

II.

1. Прапанаваць усім РК, нач. палітаддзелам, РВК, дырэктарам МТС і саўгасаў, асаблівую ўвагу зьвярнуць на правільнае скарыстаньне малатарань, забясьпечыўшы абмалот усяго ўраджаю і ва ўсякім выпадку абмалот кожным без выключэньня калгасам у жніўні месяцы ўсяго збожжа, якое падлягае здачы дзяржаве (як азімых, так і яравых). У адпаведнасьці з гэтым пленум прапануе:

а) дырэктарам трактарацэнтраў, пад іх асабістую адказнасьць, на працягу трох дзён праверыць ход рамонту кожнай малатарні па адпаведных МТС, забясьпечыўшы не пазьней 1 жніўня прывядзеньне малатарань у поўны парадак, снабжэньне іх неабходнымі запчасткамі, а таксама складаньне дакладнага маршруту кожнай малатарні;

б) у сувязі з наяўнасьцю фактаў нявыкупу МТС у калгасаў яшчэ да гэтага часу складаных і поўскладаных малатарань, мэханічнай цягі, нягледзячы на тое, што ЦК УсеКП(б) вызначаны тэрмін—10 чэрвеня,—прапанаваць дырэктарам трактарацэнтраў неадкладна закончыць выкуп гэтых машын.

Даручыць ЦКК-РСІ праверыць усе факты нявыкупу малатарань, прычыны нявыкупу і вінаватых прыцягнуць да суровай адказнасьці;

в) даручыць РВК, пад адказнасьць старшынь РВК, райЗА, правесьці праверку сканчэньня рамонту конных і ручных малатарань, усклаўшы на іх адказнасьць за прывядзеньне конных і ручных малатарань у поўны парадак не пазьней 1 жніўня.

2. Лічыць неабходным: на пэрыяд работы малатарань да кожнай складанай і поўскладанай малатарні (больш 1.300) прымацаваць члена партыі або камсамольца для акаваньня дапамогі работнікам малатарні, усклаўшы таксама на іх адказнасьць за поўнае выкананьне ўстаноўленай нормы малацьбы, работы і стану самой малатарні.

3. Прапанаваць РК КП(б)Б, нач. палітаддзелаў, МТС, РК ЛКСМБ неадкладна прыступіць да адбору членаў партыі і камсамольцаў з ліку гарадзкога і сельскага партыйнага і камсамольскага актыву з разьлікам—аднаго прымацаванага работніка на кожную поўскладаную малатарню. Пры адборы работнікаў выходзіць з неабходнасьці наяўнасьці ў адбіраемых мінімуму ведаў работы складаных сельскагаспадарчых машын. Прымацаваньне да малатарань правесьці не пазьней 1 жніўня.

4. Праходзячы зараз вытворчую практыку слухачоў ВКСГШ з 1-га і другога курсаў (309 чалавек) прымацаваць да складаных малатарань. Абавязаць РК і палітаддзелы МТС правесьці прымацаваньне такавых да малатарань не пазьней 1 жніўня.

5. Ускласьці на прымацаваных да складаных і поўскладаных малатарань работнікаў: кантроль работы, дапамогу працуючаму на малатарнях у сэнсе правільнага абслугоўваньня па лініі харчаваньня, арганізацыі сацспаборніцтва ў рабоце, правядзеньня масава-палітычнай работы, наладжваньня сувязі з вакольнымі ячэйкамі па пытаньні работы малатарань (урэгуляваньне на месцы чарговасьці ў малацьбе, расстаноўка сіл і г. д).

6. Прапанаваць РК, нач. палітаддзелаў і дырэктарам МТС правесьці адпаведны інструктаж прымацаваных работнікаў да малатарань як па пытаньнях вядзеньня палітработы, так і атрыманьня імі неабходных тэхнічных ведаў у рабоце малатарні.

7. Для сыстэматычнага нагляду за ходам работы конных малатарань ячэйкі калгасныя і сельсаветаў прымацоўваюць для гэтай мэты спэцыяльнага работніка з ліку партыйцаў і камсамольцаў ячэйкі калгаса, лепшых, правераных работнікаў калгаснага актыву, сельсавету і г. д.

8. Абавязаць раённыя газэты ўстанавіць спэцыяльны аддзел на старонках друку аб рабоце малатарань. Даручыць рэдакцыям цэнтральных газэт („Зьвязда“, «Калгасьнік Беларусі») арганізаваць к часу малацьбы выпуск раду лісткоў па пытаньнях работы малатарань інструкцыйнага характару.

9. Вывазка збожжа на загатпункты павінна рабіцца непасрэдна з пад малатарні. Па кожнай брыгадзе павінны быць вылучаны спэцыяльныя возчыкі збожжа, якія пераводзяцца на зьдзельную аплату з выдзяленьнем для лепшых ударнікаў спэцыяльных прэмій.

10. Пленум прапануе Наркамзему, РК, РВК і нач. палітаддзелаў МТС прасачыць за дакладным правядзеньнем у жыцьцё пастановы ЦК УсеКП(б) і СНК СССР аб парадку выдачы авансаў. Побач з гэтым пленум абавязвае РК, РВК і нач. палітаддзелаў забясьпечыць, каб не пазьней 5 жніўня ва ўсіх калгасах былі складзены папярэднія пляны разьмеркаваньня даходаў. Гэтыя пляны павінны разглядацца на кожным асобным артыкуле кіруючымі работнікамі РК, РВК, палітаддзелу, з тым, каб калгасам была аказана канкрэтная дапамога ў скарачэньні адміністрацыйна-гаспадарчых выдаткаў.

11. За арганізацыю поўнага і сваечасовага абмалоту ў аднаасобным сэктары нясуць адказнасьць пэрсанальна: старшыня сельсавету, члены сельсавету і ўпаўнаважаныя ад сельсавету па дзесяцідворках.

На абавязку старшынь сельсаветаў у справе арганізацыі абмалоту ляжыць улік усіх малатарань як конных, так і ручных па сваім сельсавеце; правільная і найбольш поўная іх нагрузка; устанаўленьне чарговасьці гаспадарак у абмалоце; у выпадку неабходнасьці—арганізацыя ручнога абмалоту (цапамі).

На абавязку членаў сельсаветаў і ўпаўнаважаных сельсаветаў па дзесяцідворках ляжыць дакладнае і няўхільнае выкананьне распарадженьняў старшынь сельсаветаў па ўсіх пытаньнях, зьвязаных з абмалотам: кантроль за сваечасовым абмалотам і здачай кожнай аднаасобнай гаспадаркай збожжа дзяржаве.

12. Для арганізацыі дапамогі аднаасобнікам у хутчэйшым абмалоце, пры сельсаветах і калгасах павінны быць арганізаваны пункты абмалоту аднаасобнікам за невялікую плату. РК і РВК павінны вылучыць для гэтай мэты частку конных малатарань і арганізаваць заключэньне дагавароў паміж калгасьнікамі і дзесяцідворкамі.

13. Для ўстанаўленьня сыстэматычнага кантролю і нагляду за сваечасовым абмалотам збожжа аднаасобнікамі і поўнай здачы яго дзяржаве па ўручаных абавязацельствах, даручыць РК разам з упаўнаважанымі па загатоўках вылучыць з раённага актыву мінімум 3-х таварышоў у якасьці інспэктароў пры ўпаўнаважаных па загатоўках (на час работы па абмалоце і здачы збожжа дзяржаве), з тым, каб на гэту работу былі вылучаны найбольш правераныя, ведаючыя справу абмалоту работнікі раённага актыву. На гэтых работнікаў ускласьці сыстэматычны нагляд і праверку выкананьня дырэктыў па пытаньні арганізацыі абмалоту ў аднаасобных гаспадарках, таксама праверку ходу абмалоту па сац. сэктары.

Сакратары РК, старшыні РВК, РКК павінны сыстэматычна заслухоўваць паведамленьні як упаўнаважанага па загатоўках, так і яго інспэктароў па абмалоце.

III.

1. Адзначыць выключна сур'ёзнае значэньне адбору работн., працуючых на складаных с.-г. машынах, са складу ведаючых, кваліфікаваных, адданых справе работнікаў, самых рабочых саўгасаў і калгасьнікаў, паказаўшых сябе ўдарнікамі ў рабоце. Работнікі, вылучаныя для работы з машынай, павінны аўладаць мінімумам тэхнічных ведаў па аўладаньні данай машынай, умельнем зрабіць нескладаны першапачатковы рамонт непасрэдна на полі.

2. Устанавіць пры райзямаддзелах на час уборачнай кампаніі 2-х інструктароў-мэханікаў з функцыямі (па-за зонай абслугоўваньня МТС) праверкі кантролю, стану машын, а таксама тэхнічнай дапамогі работнікам, працуючым на гэтых машынах, кансультацыі і г. д. З гэтай мэтай даручыць РК падабраць цыяльных людзей з наяўных раў кваліфікаваных рабочых у пе (машыністаў, сьлесараў).

З прычыны таго, што рад ра ня мае гэтых кваліфікаваных раў, лічыць неабходным арганіза дапамогі ім па лініі гарадоў: ску, Віцебску, Гомелю, Магіл Бабруйску, Воршы, Барысава і ду іншых прамысловых цэнтр

НКЗ і ЦСПСБ практычна цаваць і правесьці гэта пы

3. Строга сачыць за правядзеньнем у жыцьцё матэр'яльнай, судовай адказ за надбайныя адносіны да ма улічваючы, што ў мінулыя асабліва ў 1932 г., было пр шкодніцтва ў гэтай галіне з в дам са строю складаных с.-г. шын.

4. Пленум ЦК асабліва падкр лівае выключнае значэньне пад работнікаў ва ўсіх галінах раб зьвязаных з уборкай, малац работай трактароў, прыёмкаю з жа, і прапануе асабіста сакрат РК устанавіць за падборам ка асаблівы нагляд.

⁂

Пленум абавязвае ўсе пар ныя і савецкія арганізацыі так ставіць масава-палітычную і ра мачальную работу на вёсцы, кожны калгасьнік і аднаасо цьвёрда зразумелі, што ад іх ты на пасьпяховым заверш рэзультатаў сяўбы і ўбор кампаніі залежыць уздым узр іх жыцьця, што ўсе без выклю ня калгасы і калгасьнікі пры пяховым завяршэньні сельс падарчага году маюць усе ма масьці, акуратна выконваўшы абавязацельствы перад дзяр па здачы сельгаспрадукцыі, з вялікі крок наперад да выкан лёзунгу тав. Сталіна—зрабіць калгасьнікаў заможнымі.

Пленум патрабуе ад усіх па ных і савецкіх арганізацый. ды тароў саўгасаў і саўгастрэста арганізаваць уборачную раб саўгасах, каб саўгасы першы канчалі плян здачы збожжа жаве.

ПРАЦЯГ АРТЫКУЛА „ТРЫЦЦАЦЬ ГОД БАЛЬШАВІЦКАЙ ПАРТЫІ“.

Разгром «Искрой» «эканамістаў», бязьлітасная ленінская крытыка тэорыі стыхійнасьці—ідэйнай базы ўсякага апартунізму—мелі міжнароднае значэньне і стварылі «тэарэтычныя асновы сапраўды рэвалюцыйнага руху рускай рабочай клясы» (Сталін „Вопросы ленинизма“, стар. 18). „Искра“ распрацавала і ўгрунтавала праграмныя, тактычныя і арганізацыйныя прынцыпы партыі.

Унутры самой „Искры“ Ленін вёў барацьбу супроць апартуністычных хістаньняў Плеханава і іншых членаў рэдакцыі (пытаньне аб дыктатуры пралетарыяту, аб клясавым характары партыі, аб цэнтралізьме, аб адносінах да лібэральнай буржуазіі, аб адносінах да сялянства, аб нацыяналізацыі зямлі і г. д.)

«Искра» выхавала і згуртавала рэвалюцыйны авангард пралетарыяту. „Искра“, яе агенты і арганізацыя ў Расіі заваявалі на свой бок большасьць мясцовых с.-д. арганізацый. „Бальшавізм правёў за тры гады, 1900—1903, старую «Искру» і вышаў на барацьбу з меншавізмам, як цэльны напрамак“ (Ленін, т. XIV, стар. 163).

7. II зьезд РСДРП зьявіўся арэнай жорсткай барацьбы Леніна (бальшавікоў) за пралетарскую партыю новага тыпу, супроць блёку апартуністаў усіх адценьняў. Галоўная задача зьезду заключалася ў «стварэньні сапраўднай партыі на тых прынцыповых і арганізацыйных падставах, якія былі высунуты і распрацаваны «Искрой» (Ленін, т. VI, стар 164). Сярод дэлегатаў зьезду было 33 іскраўцы (з іх 24 «цьвёрдых» і 9 «мяккіх», хісткіх), 10 прадстаўнікоў „балота“ і 8 антыіскраўцаў.

Зьезд прыняў партыйную праграму, у цэнтры якой стаяла ідэя дыктатуры пралетарыяту. У барацьбе за рэвалюцыйную праграму партыі бальшавікі далі адпор спробам «эканамістаў» і бундаўцаў апартуністычна сказіць праграму (пытаньне аб дыктатуры пралетарыяту, аб рэвалюцыі, аб нямінучасьці крушэньня капіталізму, аб кіруючай ролі партыі) і рэфармісцкім вылазкам пад сьцягам абароны праграмы (Троцкі). Прынятая зьездам праграма, якая пасьлядоўна праводзіла далей лінію Маркса і Энгельса, рэзка адрозьнівалася ад праграм усіх партый II інтэрнацыяналу і давала «дакладную, ясную, непахісна цьвёрдую фармулёўку» (Ленін, т. XV, стар. 201) задач рэвалюцыйнага пралетарыяту.

Істотнае месца ў работах зьезду заняло пытаньне аб саюзьніках пралетарыяту. У барацьбе за гегемонію пралетарыяту ў буржуазна-дэмакратычнай рэвалюцыі бальшавікі ўгрунтавалі і абаранілі рэвалюцыйную аграрную праграму. якая паставіла перад рабочай клясай задачу—унесьці клясавую барацьбу ў вёску, вычарпаць да дна рэвалюцыйную энэргію сялянства ў барацьбе супроць царызму і памешчыкаў. Бальшавікі ўгрунтавалі і абаранілі пралетарскую праграму ў нацыянальным пытаньні (права нацый на самавызначэньне, адзінства арганізацыі пралетарыяту ўсіх народаў Расіі), змагаючыся на два франты супроць апартуністычнай пазыцыі Бунду (дробнабуржуазны лёзунг нацыянальна-культурнай аўтаноміі, рашчапленьне пралетарыяту па нацыянальнай прымеце) і польскіх сацыял-дэмакратаў (адмаўленьне права нацый на самавызначэньне, фактычнае падтрыманьне вялікадзяржаўнага шавінізму). Апартуністычнай рэзалюцыі Патрэсава аб лібэралах, якая адводзіла буржуазіі ролю гегемона ў рэвалюцыі і ператварала пралетарыят у прыдатак лібэральнай буржуазіі, бальшавікі проціпаставілі рэзалюцыю Леніна і Плеханава, вострасьць якой была накіравана супроць Струвэ і журналу „Освобождение“, супроць антырэвалюцыйнага, антыпралетарскага здрадніцкага характару лібэральнага руху.

8. Галоўным пытаньнем барацьбы на II зьезьдзе было арганізацыйнае пытаньне. Супроць ідэі пралетарскага цэнтралізму, якою быў прасякнут ленінскі праект статуту. паўстала ўся апартуністычная частка зьезду, ад мартаўцаў да бундаўцаў і «эканамістаў». На пытаньні аб § 1 статуту партыі (аб членстве партыі) адбыўся раскол, падрыхтаваны ўсёй папярэдняй барацьбой Леніна з апартунізмам і апартуністычнымі хістаньнямі ўнутры рэдакцыі «Искры», „Мяккія“ іскраўцы (Мартаў, Аксэльрод, Троцкі), якія змагаліся супроць ленінскага § 1 статуту, сталі арганізуючым цэнтрам меншавіцкага крыла II зьезду. «Сваёй фармулёўкай аб членстве ў партыі бальшавікі хацелі стварыць арганізацыйную вузду супроць наплыву непралетарскіх элемэнтаў у партыю... Рускія меншавікі абаранялі процілеглую пазыцыю, якая адчыняе шырока дзьверы партыі непралетарскім элемэнтам» (Сталін «Вопросы ленинизма», стар. 607). „Наша задача,—адказваў Ленін апартуністам,—аберагаць цьвёрдасьць, вытрымнасьць, чыстату нашай партыі. Мы павінны старацца ўзьняць годнасьць і значэньне члена партыі вышэй, вышэй і вышэй“ (Ленін, т. VI, стар. 33).

Асновай шалёнай барацьбы на зьезьдзе па арганізацыйным пытаньні былі дзьве лініі ў рэвалюцыі, якія карэнным чынам разыходзяцца. Бальшавіцкаму курсу — давядзеньне да канца буржуазнай рэвалюцыі, яе перарастаньне ў сацыялістычную дыктатуру пралетарыяту—адпавядаў ленінскі плян стварэньня рэвалюцыйнай пралетарскай партыі; з меншавіцкага курсу на буржуазна парляманцкую рэспубліку вынікаў арганізацыйны апартунізм, аксэльродаўска-мартаўскі «плян» стварэньня буржуазнай „рабочай“ партыі. Бесьсьмяротная заслуга Леніна заключаецца ў тым, што ён з геніяльнай празорлівасьцю ў самым пачатку разыходзін ускрыў усю іх глыбіню і прынцыповае значэньне, агаліў клясавую сутнасьць і ідэйна-палітычны сэнс арганізацыйнага апартунізму меншавікоў.

Раскол па § 1 статуту атрымаў сваё канчатковае замацаваньне ў барацьбе за склад кіруючых органаў партыі (Цэнтральны камітэт і рэдакцыя цэнтральнага органу). Выбары ў ЦК і ЦО цьвёрдых і пасьлядоўных прыхільнікаў ленінскай лініі павінны былі забясьпечыць рэвалюцыйнае кіраўніцтва партыі і далейшую бязьлітасную барацьбу з апартуністычнымі, хісткімі і ненадзейнымі элемэнтамі. Сваім галасаваньнем па пытаньні аб складзе ЦК і ЦО зьезд замацаваў перамогу ленінскіх прынцыпаў.

Барацьба Леніна на II зьезьдзе зьяўляецца ўзорам бальшавіцкай прынцыповасьці, партыйнасьці, непрымірымасьці.

9. II зьезд партыі зьяўляецца паваротным пунктам у міжнародным рабочым руху. Раскол на II зьезьдзе і стварэньне бальшавіцкай партыі азначалі ўдар па міжнародным апартунізьме ва ўсіх яго разнавіднасьцях. Выдатнейшыя правадыры II інтэрнацыяналу, а таксама выдатныя левыя с.-д. з II Інтэрнацыяналу (Р. Люксэмбург і інш.) падтрымалі меншавікоў, якія разгарнулі пасьля зьезду падрыўную работу супроць рэвалюцыйна-пралетарскай партыі. У баёх супроць апартуністаў і цэнтрыстаў II інтэрнацыяналу, громячы меншавікоў (Аксэльрод, Мартаў, Троцкі, Плеханаў), змагаючыся з прымірэнчымі элемэнтамі ва ўласных радох, бальшавікі абаранілі сваю партыю і замацавалі гэта заваяваньне на III зьезьдзе (красавік—май 1905 году).

Да вялікіх баёў першай рускай рэвалюцыі расійскі пралетарыят падышоў на чале са сваёй партыяй, якая канчаткова склалася. «Бальшавізм існуе, як плынь палітычнай мысьлі і як палітычная партыя, з 1903 г.» (Ленін, т. XXV, стар. 174).

АД II ЗЬЕЗДУ ДА КАСТРЫЧНІКАЎСКАЙ ПЕРАМОГІ.

10. Пасьля II зьезду бальшавіцкая партыя пад кіраўніцтвам Леніна прайшла слаўны і вялікі шлях барацьбы за дыктатуру пралетарыяту.

На першым этапе гэтага шляху (1903—люты 1917) бліжэйшая задача партыі—зьвяржэньне царызму. На гэтым этапе «пралетарыят павінен правесьці да канца дэмакратычны пераварот, далучаючы да сябе масу сялянства, каб разьдушыць сілай супраціўленьне самаўладзтва і паралізаваць няўстойлівасьць буржуазіі» (Ленін, том. VIII, стар. 96).

Бальшавікі разглядалі буржуазна-дэмакратычную і сацыялістычную рэвалюцыю, «як два зьвяны аднаго ланцугу, як адзіную і цэльную карціну размаху рэвалюцыі» (Сталін, „Вопросы ленинизма“, стар 23). „Ад рэвалюцыі дэмакратычнай,—пісаў Ленін,—мы зараз-жа пачнем пераходзіць, і якраз у меру нашай сілы, сілы сьвядомага і арганізаванага пралетарыяту, пачнем пераходзіць да сацыялістычнай рэвалюцыі. Мы стаім за бязупынную рэвалюцыю. Мы ня спынімся на поўдарозе“ (Ленін, т. VIII, стар. 186).

Увесь ход першай рэвалюцыі (1905—1907) бліскуча пацьвердзіў бальшавіцкія лёзунгі, бальшавіцкую стратэгію і тактыку. У гігантскіх клясавых баёх партыя здолела стаць на чале рэвалюцыйнай барацьбы мас, згуртоўвала іх вакол сваіх лёзунгаў, кіравала ўзброеным паўстаньнем, стварала першыя саветы—органы паўстаньня і зачаткі рэвалюцыйнай дыктатуры. «Увесну 1905 г. наша партыя была саюзам падпольных гурткоў; увосень яна стала партыяй мільёнаў пралетарыяту (Ленін, т. XII, стар. 301).

У гады рэакцыі (1907—1910), пасьля часовага паражэньня рэвалюцыі, бальшавікі былі адзінай партыяй, якая засталася з масамі і на чале іх, і не пахіснулася перад труднасьцямі: „Рэвалюцыйная кляса на ўласным горкім вопыце вучыцца разумець, што нельга перамагчы, не навучыўшыся правільнаму наступленьню і правільнаму адступленьню“ (Ленін, т. XXV, стар. 177). Бальшавікі, нястомна працягваючы справу арганізацыі, згуртаваньня і выхаваньня рабочай клясы, здолелі адступіць у поўным баявым парадку, захаваць свае кадры і падрыхтаваць сілы для новага рашучага наступленьня.

У гады рэвалюцыйнага ўздыму (1910—1914) бальшавікі арганізавалі эканамічныя і палітычныя баі рабочай клясы супроць царызму і буржуазіі, узмацнілі гегемонію пралетарыяту, вывелі на поле клясавых баёў новыя баявыя кадры рабочай клясы—цэлае бальшавіцкае пакаленьне, выхаванае ленінскай «Праўдой» (1912—1914). «Абараняючы адданасьць рэвалюцыйным наказам партыі, падтрымліваючы распачаты ўздым рабочага руху.. злучаючы легальную і нелегальную арганізацыю, друк і агітацыю, „праўдзісты“ згуртавалі вакол сябе пераважную большасьць сьвядомай рабочай клясы» (Ленін т. XVIII, стар. 220)

У гады імпэрыялістычнай вайны (1914—1918) бальшавікі былі адзінай партыяй, якая абвясьціла вайну шавіністычнаму чаду, выступіла супроць плыні, высока несла свой стары, выпрабаваны сьцяг пралетарскага інтэрнацыяналізму. Мабілізуючы масы вакол рэвалюцыйных лёзунгаў—ператварэньне вайны імпэрыялістычнай у вайну грамадзянскую, паражэньне „свайго“ ўраду ў імпэрыялістычнай вайне—бальшавікі зьявіліся адзінымі арганізатарамі і кіраўнікамі нарастаўшай рэвалюцыі ня толькі ў Расіі, але і на Захадзе.

11. Важнейшай умовай перамогі бальшавізму была бязупынная і непрымірымая барацьба за партыю, за яе ідэйныя арганізацыйныя асновы.

Меншавізм, які ўжо ў рэвалюцыю 1905 г, адыгрываў ролю зброяносца кадэцкай буржуазіі, у гады рэакцыі рэнэгацкі адмовіўся ад рэвалюцыйных пэрспэктыў і рэвалюцыйнага падпольля і адкрыта выступіў як сталыпінская «рабочая» партыя. У гады вайны меншавікі ператварыліся ў сацыял-шавіністаў, агідных халуёў царызму і імпэрыялістычнай буржуазіі.

Трацкізм, расійскі цэнтрызм, гнюснейшая разнавіднасьць меншавізму,—у 1905 годзе змагаўся супроць бальшавікоў пад сьцягам «пэрманэнтнай рэвалюцыі»; у гады рэакцыі прабаваў разбурыць пралетарскую партыю, згуртоўваючы бяспрынцыпны авантурніцкі блёк апартуністаў усіх колераў («жнівеньскі блёк» 1912 г.); у гады вайны Іудушка-Троцкі прапаведваў каўцкіянскі сацыял-пацыфізм — самую шкодную і самую крывадушную абарону імпэрыялістычнай бойні.

Адзавісты (Багданаў і К°), „ліквідатары навыварат“, героі «левай» фразы, буржуазныя фальсыфікатары марксызму адмаўлялі неабходнасьць рэвалюцыйнага выкарыстаньня легальных магчымасьцяй, прабавалі адарваць партыю ад рабочай клясы і ператварыць пралетарскую партыю ў інтэлігенцкі сэктанскі гурток.

Бальшавікі-прымірэнцы (Каменеў, Рыкаў і інш.), прабуючы перашкодзіць партыі весьці рашучую барацьбу супроць апартуністаў справа і «зьлева», гралі мізэрную ролю дапаможнікаў ліквідатарства.

У непрымірымай барацьбе на два франты супроць правага і „левага“ апартунізму бальшавікі, пад кіраўніцтвам Леніна, высока трымалі сьцяг партыйнасьці. VI (Праская) канфэрэнцыя (студзень 1912 г.) замацавала ў расійскім рабочым руху перамогу бальшавіцкай лініі, лініі на разрыў, на раскол з апартунізмам, выгнаўшы ліквідатараў з РСДРП і аднавіўшы агульнапартыйныя цэнтры. „У Расіі асаблівым шчасьцем бальшавікоў было тое, што яны мелі 15 год для сыстэматычнай і да канца даведзенай барацьбы як супроць меншавікоў (гэта зн. апартуністаў і цэнтравікоў“), так і супроць „левых“ яшчэ задоўга да непасрэднай масавай барацьбы за дыктатуру пралетарыяту“ (Ленін, т. XXV, стар. 242).

Сваю лінію на разрыў, на раскол з апартуністамі і цэнтрыстамі бальшавікі праводзілі і ў расійскім і ва ўсім міжнародным рабочым руху. Вось чаму правадыры даваеннага II інтэрнацыяналу ўпарта змагаліся супроць бальшавікоў, стараючыся пад сьцягам „прымірэньня варожых фракцый“ ліквідаваць бальшавіцкую партыю. Усёй сваёй рашучай і бязьлітаснай барацьбой з апартунізмам і цэнтрызмам бальшавікі аказвалі найвялікшае падтрыманьне левым с.-д. на Захадзе і рашуча крытыкуючы іх поўменшавіцкія памылкі, іх непасьлядоўнасьць у барацьбе з апартунізмам, іх боязьнь расколу, згуртоўвалі іх на ідэйнай аснове ленінізму. Бальшавіцкая барацьба супроць апартуністаў і цэнтрыстаў зьяўлялася ўзорам палітыкі для ўсяго левага крыла міжнароднага рабочага руху.

Імпэрыялістычная вайна 1914—1918 гг была суровай і бязьлітаснай праверкай усіх плыняў у рабочым руху. II інтэрнацыянал збанкрутаваў, абясьсілены і пераможаны апартунізмам. Бальшавікі былі адзінай партыяй, якая выканала свой абавязак перад міжнародным пралетарыятам да канца. У барацьбе супроць расійскага і міжнароднага рэфармізму, сацыял-шавінізму і каўцкіянства, перамагаючы непасьлядоўнасьць левых с.-д. на Захадзе «бальшавізм стварыў ідэйныя і тактычныя асновы III Інтэрнацыяналу» (Ленін, т. XXIII, стар. 385).

12. Лютаўская рэвалюцыя 1917 году была бліскучым пацьвярджэньнем лёзунгаў і ідэй бальшавізму. Зьвяржэньне царызму адкрывае другі этап у гісторыі партыі (сакавік—кастрычнік 1917 г.). Партыя ставіць на чаргу барацьбу за ажыцьцяўленьне другога стратэгічнага пляну, аб якім Ленін пісаў яшчэ ў 1905 годзе: «Пралетарыят павінен зрабіць сацыялістычны пераварот, далучаючы да сябе масу поўпралетарскіх элемэнтаў насельніцтва, каб зламаць сілай супраціўленьне буржуазіі і паралізаваць няўстойлівасьць сялянства і дробнай азіі» (Ленін, т. VIII, стар. 96). ныя лёзунгі партыі на гэтым —дыктатура пралетарыяту, ус да Саветам, саюз пралетарыя бяднейшым сялянствам су буржуазіі гораду і вёскі пры нэ лізацыі серадняка. Задачу жэньня буржуазіі і ўстанаўле дыктатуры пралетарыяту ў н краіне бальшавікі разглядалі важнейшую ўмову разгортваньн народнай пралетарскай рэвалю

Будучы пасьля лютага шасьці, бальшавікі з першых рэвалюцыі павялі з дню ў д цярплівую, сыстэматычную п ганду сваіх лёзунгаў, няўмо выкрывалі імпэрыялістычную тыку згодніцкіх партый, суп змагаліся супроць абаронча макратычных ілюзій мас. «Без т асьцярожнай, грунтоўнай, агля най і працяжнай падрыхтоўкі не маглі-б ні атрымаць перамо кастрычніку 1917 году, ні ўтры гэтай перамогі» Ленін, т. XXV,

Красавіцкая канфэрэнцыя вяла партыю на глебе выл ленінскіх („красавіцкіх“) [illegible] зьезд партыі (жнівень 19 якім пад кіраўніцтвам Ст водзілася ленінская лінія, дам баявой падрыхтоўкі Кастр ка Партыя ізалявала і разгра меншавікоў і эсэраў; заваявала шасьць рабочай клясы узьняла барацьбу супроць імпэрыялісты буржуазіі сялянскія масы і пр чаныя нацыянальнасьці. На ш да Кастрычніка партыя вышв ла са сваіх радоў меншавіцкую пу рэнэгатаў (Вайцінскі, Сеў адмяла „лева“-апартуністычны турызм (Багдацьцеў); дала с шальны адпор спробам Троц «разбальшавічыць» партыю; р ла дашчэнту правых пан кёра штрэйкбрэйхэраў (Каменеў, Зіно На чале з Леніным партыя бліс арганізавала і правяла Кастры кае ўзброенае паўстаньне.

Усёй сваёй гісторыяй па [illegible] казала, што „ня знойдзецца тэ лы на зямлі, якая перашкодзі бальшавікам, калі яны [illegible] сябе запалохаць і здоле [illegible] уладу, утрымаць яе да пера сусьветнай сацыялістычнай рэ цыі“ (Ленін, т. XXI, стар. 279).

ПАРТЫЯ Ў ЭПОХУ ДЫКТАТУРЫ ПРАЛЕТАРЫЯТ

13. Кастрычніцкая рэвалюцыя ўстанавіла на адной шостай часткі зямной кулі дыктатуру пралетарыяту і тым самым ператварыла ў жыцьцё цэнтральную ідэю праграмы, прынятай II зьездам. Кастрычніцкая перамога «знамянуе сабой нямінучую перамогу ленінізму над сацыял-дэмакратызмам у сусьветным рабочым руху. Эра панаваньня II інтэрнацыяналу і сацыял-дэмакратызму ў рабочым руху скончылася, наступіла эра панаваньня ленінізму III Інтэрнацыяна (Сталін, „Аб Кастрычнікаўскай р люцыі“, ст. 136).

З партыі, якая змагаецца за ду, наша партыя 25-га кастрычн 1917 году ператварылася ў пр чую партыю, асноўную кірую сілу ў сыстэме дыктатуры прал рыяту. Пачаўся трэці этап у гі рыі нашай партыі. Стратэгі плян Леніна: правесьці „макс

пуцеука для усей работы Віцебскай партыйнай арганізацыі.

азімая пшаніца былі ўбраны не пазьней 3—5 жніўня, а яравыя—12—17 жніўня. Пленум яшчэ раз падкрэсьлівае, рад усімі партыйнымі і савецкімі арганізацыямі баявую задачу — разгарнуць сапраўды бальшавіцкую, вай з тым, каб БССР заняла адно з першых месц у Саюзе—як па тэрмінах, так і па якасьці здаваемай прадукцыі“.

(*З пастановы аб'яднанага пленуму ЦК і ЦКК*).

Аб абавязковых пастауках збожжа дзяржаве калгасамі і аднаасобнымі гаспадаркамі з ураджаю 1933 г.

Пастанова VII аб'яднанага пленуму ЦК і ЦКК КП(б)Б.

Аб'яднаны пленум ЦК і ЦКК П(б)Б, прымаючы да няўхільнага раўніцтва пастанову ЦК УсеКП(б) СНК аб абавязковай пастаўцы ожжа дзяржаве, зварачае ўвагу ёй партыйнай арганізацыі на е, што:

„У адрозьненьне ад ранейшых мы маем у гэтым годзе не ожжазагатоўкі старога тыпу, якія водзіліся на аснове няўсім эсьленых кантрактацыйных дагавароў з сялянствам, а збожжастаўкі, заснаваныя на цьвёрдым і очным законе, абавязковым каваньня ўсімі калгасамі і наасобнікамі. Гэта значыць, што кае ўхіленьне ад абавязацельстваў па здачы збожжа ў тэрмін е павінна быць допушчана ні пад кім відам.

У адрозьненьне ад ранейшых год, астаўка збожжа дзяржаве ў гэтым одзе будзе праводзіцца не па зьменых планах, а па цьвёрдых нязьменных нормах, устаноўленых законам, што павінна ўмацаваць становішча калгасаў, павінна стварыць стойлівасьць у гаспадарцы і забясьпечыць калгасу і аднаасобніку агчымасьць цьвёрда разьлічыць вае даходы. Гэта значыць, што ніякія сустрэчныя пляны па здачы божжа ў далейшым не павінны быць апушчаны ні пры якіх умовах.

Нарэшце, у адрозьненьне ад ранейшых год, калі першыя 2—3 месяцы збожжазагатовак,—ліпень, жнівень, верасень, праходзілі ўпустую, а так званую „раскачку“, а ў наступныя месяцы прабавалі наверстаць упушчанае ў парадку ўжываньня рэпрэсій,—у збожжапастаўках гэтага году рашаючымі месяцамі павінны быць першыя тры месяцы: ліпень, жнівень, верасень. Вопыт збожжазагатовак гаворыць, што іменна першыя тры месяцы вырашаюць лёс загатовак, бо тое, што ўпушчана ў гэтыя месяцы, ня можа быць адноўлена на працягу ўсяго загатоўчага году. Гэта значыць, што пастаўка збожжа дзяржаве павінна быць разгорнута з першых-жа дзён абмалоту, а калгасны гандаль павінен быць прыпынен з першых-жа дзён збожжапаставак“ (з пастановы ЦК УсеКП(б).

Аднак, многія партыйныя і савецкія арганізацыі яшчэ фактычна па-баявому не разгарнулі ўсіх мерапрыемстваў, якія забясьпечваюць поўнае і датэрміновае выкананьне пляну абавязковай пастаўкі збожжа дзяржаве.

Пленум адзначае, што сярод асобных работнікаў і арганізацый ёсьць настроі, быццам, закон па абавязковай пастаўцы ўжо сам па сабе забясьпечвае поўную здачу. Гэтыя самацёчныя настроі сьведчаць, што ня ўсімі яшчэ арганізацыямі зроблены неабходныя вывады з вопыту мінулага году, калі ў справе выкананьня пляну збожжазагатовак партыйныя і савецкія арганізацыі праявілі гніла-лібэральныя адносіны да загатовак, сарваўшы гэтым усе тэрміны збожжазагатовак і расьцягнулі апошнія да студзеня месяцу. Гэтыя-ж настроі сьведчаць аб неканкрэтнасьці, дэкларацыйнасьці, маючых месца ў рабоце гэтых арганізацый і да сёньняшняга дню. Гэтым настроям самацёку партыйныя арганізацыі павінны даць самы рашучы адпор, разгарнуць бязьлітасную барацьбу з элемэнтамі заспакоенасьці, дэмабілізацыі, бо самацёк зараз больш чым калі-б там ні было небясьпечны, самацёк цяпер можа прывесьці да зрыву выкананьня пляну збожжапаставак у тэрмін і поўнасьцю.

Пленум яшчэ раз падкрэсьлівае, што на БССР жнівень, верасень павінны стаць рашучымі месяцамі выкананьня збожжапаставак і ставіць перад усімі партыйнымі і савецкімі арганізацыямі баявую задачу—разгарнуць сапраўды бальшавіцкую, масава-растлумачальную і арганізацыйную работу ў справе датэрміновага выкананьня абавязацельстваў перад дзяржавай з тым, каб БССР заняла адно з першых месц у Саюзе—як па тэрмінах, так і па якасьці здаваемай прадукцыі.

Гэта тым больш магчыма, што ў МТС і саўгасах БССР ужо арганізаваны, згодна пастановы ЦК УсеКП(б), у большасьці палітаддзелы, паказаўшыя з першых жа дзён сваёй работы сапраўды бальшавіцкае ўменьне арганізаваць масы ў барацьбе за веснавую сяўбу, паказаўшыя сябе лепшымі арганізатарамі і кіраўнікамі калгасных мас у справе ўмацаваньня калгаснага будаўніцтва і барацьбе супроць кулацкіх, шкодніцкіх, апартуністычных элемэнтаў на вёсцы.

Выходзячы з гэтага, пленум ЦК і ЦКК пастанаўляе:

I.

1. Спыніць, згодна саюзнага закону, калгасны і індывідуальны сялянскі гандаль хлебам, а таксама закупку збожжа Закупхлебам па БССР з 1-га жніўня 1933 г.

2. Згодна пастановы ЦК УсеКП(б) і СНК СССР, устанавіць плян здачы збожжа дзяржаве, як мінімум: у жніўні—2,4 млн. пудоў, у верасьні—5,4 млн. пудоў.

Упаўкамзаг СНК, раённым упаўнаважаным, РК, нач. палітаддзелам і РВК адпаведна з гэтым пабудаваць сваю работу так, каб забясьпечыць поўнае выкананьне намечаных памесячных плянаў, згодна ўручаных абавязацельстваў, здачы збожжа ўсімі саўгасамі, калгасамі, аднаасобнікамі, а таксама здачы насеннай і харчовай ссуды.

Даручыць Упаўкамзаг СНК прадставіць на зацьверджаньне бюро ЦК памесячныя, параённыя апэрацыйныя заданьні аб паступленьнях, адпаведна з уручанымі абавязацельствамі.

Раённыя партыйныя арганізацыі ні ў якім выпадку не павінны ператвараць прыняцьцё тэрмінаў здачы збожжа дзяржаве ў жніўні і верасьні месяцох у простае дэклараваньне, або простае бюракратычнае расьпісаньне на паперы. Толькі тая раённая партыйная арганізацыя і той палітаддзел МТС і саўгасу можа лічыцца перадавым у правядзеньні загатовак, які, сапраўды вывучыўшы кожны ў паасобку калгас, брыгаду і вёску, правядзе сапраўдную палітычную і арганізатарскую масавую і растлумачальную работу сярод усіх калгасьнікаў і аднаасобнікаў.

Усе раёны, МТС, калгасы і саўгасы на аснове разгортваньня масавай работы, шляхам сацспаборніцтва адзін з другім, павінны дабівацца датэрміновага выкананьня пляну з тым, каб атрымаць права быць занесенымі на чырвоную дошку цэнтральнага органу нашай партыі—газэты «Праўда».

За выкананьне пляну збожжаздачы ў тэрмін і поўнасьцю адказны: па сельсавеце—старшыня сельсавету, па калгасе—старшыня калгаса, па саўгасе—дырэктар саўгаса, па МТС—дырэктар і начальнікі палітаддзелаў МТС; па раёне ў цэлым—сакратар РК і старшыня РВК.

Пленум абавязвае партыйныя арганізацыі і савецкія, у першую чаргу Бабруйскага, Магілёўскага, Рэчыцкага, Рагачоўскага, Пухавіцкага, Мазырскага, Быхаўскага, Чавускага і іншых раёнаў, узяць з самага пачатку пад асобны нагляд арганізацыю выкананьня паставак збожжа аднаасобнікамі.

3. Прапанаваць РК і РВК не пазьней 1-га жніўня закончыць налічэньне і ўручэньне паведамленьняў аб размерах здачы збожжа калгасьнікамі па збожжавых пасевах на прысядзібных землях, а таксама саўгасамі, прыгараднымі гаспадаркамі: ОРС'у, Наркамцяжпраму, Наркамлёгпраму, НКШЗ, АДПУ, Цэнтрасаюзу і мясцовых савецкіх арганізацый, дапаможных гаспадарак вайсковай сэкцыі Цэнтрасаюзу, міліцыі і ўласных пасеваў МТС.

4. Абавязаць сакратароў РК, старшынь РВК, райупаўкамзаг да 1-га жніўня даць канчатковую заключную зводку па ўсіх культурах падлягаючага да здачы збожжа ў разрэзе сэктароў (паасобна—саўгасы, прыгарадныя, прыпісныя гаспадаркі, гаспадарчыя пасевы МТС, калгасаў, калгасьнікаў, аднаасобнікаў, кулацкія гаспадаркі).

II.

1. Абавязаць Загатзбожжа закончыць будаўніцтва збожжаскладаў, пляцовак і павецей да 10 жніўня, а рамонт і дэзынфэкцыю складаў—да 1 жніўня.

Кантроль за дакладным выкананьнем тэрмінаў будаўніцтва і рамонту складаў на мясцох ускласьці пэрсанальна на старшынь РВК-РСІ. У раёне, дзе будуюцца новыя склады, прапанаваць РВК на будаўнічы пэрыяд вылучыць члена прэзыдыуму спэцыяльна па наглядзе за гэтым будаўніцтвам.

Поўную адказнасьць за выкананьне пляну будаўніцтва і рамонту складаў у цэлым па рэспубліцы ў намечаныя тэрміны ўскласьці на тав. Журомскага.

2. Улічваючы, што паступаючае збожжа ў Ельскім, Жыткавіцкім, Камарынскім, Лельчыцкім, Пятрыкоўскім, Нараўлянскім і Тураўскім раёнах амаль поўнасьцю скарыстоўваецца на месцы і для ўнікненьня сустрэчных перавозак, прыёмку збожжа даручыць у гэтых раёнах БКС, абавязаўшы тав. Царонка арганізаваць прыёмачныя пункты ў гэтых раёнах. Упаўкамзаг СНК зацьвердзіць гэтыя прыёмачныя пункты.

Прапанаваць БКС, пад адказнасьць тав. Царонка, падабраць ва ўказаных раёнах спэцыяльных работнікаў у якасьці намесьнікаў старшынь райспажыўсаюзаў з непасрэдным іх абавязкам весьці работу па прыёмцы збожжа, ускладаўшы на старшынь БКС і намесьнікаў таксама адказнасьць і за захаваньне збожжа.

III.

1. Абавязаць Упаўнаркамцяжпрам, пад адказнасьць тт. Амбражунаса і Левіна, вырабіць для Загатзбожжа 115 камплектаў гір і 85 вагаў.

2. Абавязаць Загатзбожжа забясьпечыць усе прыёмачныя пункты тарай, вагамі, брэзэнтам не пазьней 1 жніўня.

3. Прапанаваць Белкаапсаюзу, пад адказнасьць тав. Царонка і дырэктароў саўгастрэстаў здаць Загатзбожжа усю запазычанасьць мяшка-тары.

Даручыць РСІ прыняць неабходныя меры ў адносінах арганізацый і асоб, якія сыстэматычна неакуратна варочаюць тару.

4. У сувязі з тым, што асноўная колькасьць збожжа, якая падлягае здачы дзяржаве, будзе праходзіць у жніўні і верасьні месяцох, для чаго патрабуецца значная колькасьць мяшка-тары, прапанаваць РК і РВК неадкладна правесьці мабілізацыю ўнутраных рэсурсаў мяшка-тары, забясьпечыўшы неабходны яе рамонт.

5. Адзначаючы, што кожны год у пэрыяд загатовак адным з сур'ёзьнейшых тармазоў сваечасовай здачы збожжа дзяржаве калгасьнікамі і аднаасобнікамі зьяўляецца дрэннае становішча дарог, прапанаваць усім РК і РВК праверыць ход рамонту дарог і мастоў у сваіх раёнах з тым, каб былі прыняты ўсе меры да фарсаваньня сканчэньня рамонту дарог і мастоў не пазьней 10—15 жніўня. Адказнасьць за сваечасовае і поўнае сканчэньне рамонту дарог у межах сельсавету ўскласьці на старшынь сельсаветаў, у калгасах—на старшынь калгасаў і ў саўгасах—на дырэктароў саўгасаў.

Ускласьці поўную адказнасьць за сваечасовае і поўнае сканчэньне работы па рамонце дарожных, пад'язных шляхоў да пунктаў здачы збожжа, прыстаняў і станцый,—на старшынь РВК.

У адпаведнасьці з законам пра абавязковы працоўны ўдзел насельніцтва ў дарожным будаўніцтве, прапанаваць РВК і сельсаветам прыняць адпаведныя меры ўзьдзеяньня па выкананьні рамонту дарожных, пад'язных шляхоў.

6. Абавязаць Дзяржбанк адкрыць да 1-га жніўня пры кожным прыёмачным пункце прыпісныя разьліковыя касы па збожжы, з улікам, каб касы працавалі ва ўсе гадзіны работы пункту і была сваечасовая, акуратная расплата са здатчыкамі. Практычнае правядзеньне вырашэньня гэтага пункту ўскласьці на кіраўніка Белканторы Дзяржбанку тав. Фэльдмана, упаўнаважанага Загатзбожжа тав. Журомскага і старшыню БКС тав. Царонка.

7. Пэрсанальную адказнасьць за забесьпячэньне прыёмачных пунктаў прыёмачнымі квітанцыямі, ордэрамі і канцылярскімі прыналежнасьцямі ўскласьці на загадчыкаў прыёмачных пунктаў; адказнасьць за поўнае і сваечасовае снабжэньне пунктаў гэтымі прыналежнасьцямі—ускласьці на тав. Журомскага.

8. Даручыць аддзелу кадраў ЦК і РК КП(б)Б у 5-дзённы тэрмін правесьці праверку і ўмацаваньне работнікамі мясцовага апарату Загатзбожжа, у прыватнасьці сакратаром РК праверыць ход і якасьць набору работнікаў для збожжаскладаў, які праводзіцца зараз па лініі Наркампрацы (прыёмшчыкі, таксыроўшчыкі, касіры, рахункаводы, бухгальтэры).

9. Абавязаць Загатзбожжа забясьпечыць стварэньне на загатоўчых пунктах неабходных умоў для культурна-бытавога абслугоўваньня збожжаздатчыкаў (чайныя, чырвоныя куткі), а таксама арганізацыю для гужа-конявязі і вадапою.

10. Прапанаваць сакратаром РК КП(б)Б сумесна з РК ЛКСМБ на ўвесь пэрыяд работы загатоўчых пунктаў вылучыць спэцыяльныя брыгады ў ліку 2—3 чалавек на чале з адным з кіруючых работнікаў раёну для вядзеньня культурна-масавай растлумачальнай работы сярод здатчыкаў і нагляду за работай прыёмачных пунктаў.

11. Ускласьці пэрсанальную адказнасьць на старшынь РВК і загадчыкаў прыёмачных пунктаў за тое, каб на прыёмачных пунктах збожжа здаваемая прадукцыя прымалася неадкладна і ва ўсякім выпадку не пазьней, чым праз 3 гадзіны пасьля прыезду здатчыкаў.

Кантроль за выкананьнем гэтай часткі пункту ўскласьці на РСІ і органы пракуратуры.

12. У адпаведнасьці з пастановай СНК Саюзу, прапанаваць Загатзбожжа тав. Журомскаму ўстанавіць работу прыёмачных пунктаў з 5-ці гадзін раніцы да 9 гадз. вечару і для прыёмкі збожжа ад саўгасаў—круглясутачную. Разам з тым, улічваючы вопыт мінулага году, калі з за фармальна-бюракратычных адносін работнікаў прыёмачных пунктаў мелі месца выпадкі звароту назад здатчыкаў з няпрынятым збожжам,—прапанаваць РВК прыняць усе неабходныя меры, каб не дапусьціць гэтых зьявішчаў у даную загатоўчую кампанію.

⁂

Пленум папярэджвае ўсе партыйныя, савецкія і загатоўчыя арганізацыі, што ЦК і ЦКК КП(б)Б не пацерпяць паўтарэньня памылак мінулага году і з усёй жорсткасьцю будуць караць вінаватых, зрываючых сваечасовае выкананьне пляну па абавязковай пастаўцы збожжа дзяржаве. У адпаведнасьці з гэтым будзе давацца ацэнка работы партыйных і савецкіх арганізацый данага раёну, а таксама здольнасьці кіраўніцтва па-бальшавіцку змагацца за выкананьне ўскладзеных партыяй і ўрадам важнейшых задач.

жыцьцявімага ў адной краіне для азьвіцьця, падтрыманьня, прабуджэньня рэвалюцый ва ўсіх краінах“ (Ленін, т. XXIII, стар. 385): умацаваць дыктатуру пралетарыяту ў адной краіне, скарыстоўваючы яе як апорны пункт для зьвяржэньня імпэрыялізму ва ўсіх краінах» (Сталін, «Вопросы ленинизма», стар. 54). Пад геніяльным кіраўніцтвам Леніна партыя цьвёрда праводзіла гэты вялікі плян. Выходны пункт гэтага пляну—вучэньне Леніна аб [illegible]сьці перамогі сацыялізму [illegible] асобна ўзятай краіне.

Парт[illegible] змагалася за гэты плян у гады ваеннага камунізму (1918—1920), абараніўшы дыктатуру пралетарыяту ў баёх з заможнай і ўнутранай контррэвалюцыяй. Гэты плян партыя паклала ў аснову новай эканамічнай палітыкі, пры пераходзе да якой Ленін абвясьціў (1921), што „зараз галоўнае сваё ўзьдзеяньне на міжнародную рэвалюцыю мы аказваем сваёй гаспадарчай палітыкай» (Ленін, т. XXVI, стар. 410). Ленін паставіў перад партыяй задачу: будаваць фундамант сацыялістычнай [illegible]номікі, зьнішчыць клясы, [illegible]ыць Расію нэпаўскую ў Ра[illegible]ялістычную.

[illegible]але са Сталіным, вялікім прадаўжальнікам Леніна, партыя пераможна вырашыла гэту сусьветна-гістарычную задачу.

14. У эпоху дыктатуры пралетарыяту непамерна вырастае значэньне барацьбы за партыю, за бальшавіцкую партыйнасьць. „Дыктатура пралетарыяту—ёсьць упартая барацьба, крывавая і бяскроўная, гвалтоўная і мірная, ваенная і гаспадарчая, пэдагагічная і адміністратарская—супроць сіл і традыцый старога грамадзтва. Сіла прывычкі мільёнаў і дзесяткаў мільёнаў—самая страшная сіла. Бяз партыі, жалезнай і загартаванай у барацьбе, бяз партыі, якая карыстаецца давер'ем усяго сумленнага ў данай клясе, бяз партыі, якая ўмее сачыць за настроем масы і рабіць уплыў на яго, весьці з посьпехам такую барацьбу немагчыма» (Ленін, т. [illegible], стар. 191).

[illegible] гісторыя ўнутрыпартыйнай барацьбы пасьля Кастрычніка сьведчыць аб тым, што спробы падрыву партыйнага адзінства і дысцыпліны зьяўляюцца простым дапаможніцтвам рэстаўратарскім спробам буржуазіі. Уся барацьба апартуністаў супроць партыі была і застаецца нічым іншым, як спробай навязаць партыі Леніна гнілыя традыцыі і догмы II інтэрнацыяналу, спробай адрадзіць меншавізм.

Нічым іншым, як спробай адрадзіць меншавізм, была пазыцыя правых капітулянтаў і ліквідатараў Кастрычніка (Каменеў, Зіноўеў, Рыкаў, Шляпнікаў).

Троцкізм, які ўпарта аднаўляў атакі супроць партыі і ў 1918, і ў 1921 годзе, і ў 1923—1927 гг., арганізатар антыпартыйных блёкаў, кляты вораг ленінізму і бальшавіцкай партыйнасьці, нямінуча ператварыўся ў перадавы атрад буржуазнай контррэвалюцыі.

«Левыя камуністы» (Бухарын, Прэабражэнскі) у сваёй авантурніцкай раскольніцкай палітыцы дакаціліся да фактычнага саюзу з левымі эсэрамі супроць Леніна.

Фракцыя „дэмакратычнага цэнтралізму“ (Сапронаў) спаўзла ў контррэвалюцыйнае меншавіцкае балота.

«Рабочая апазыцыя» (Шляпнікаў) з анарха-сындыкалісцкага ўхілу вырадзілася ў кучку злобствуючых трэд'юніяністкіх рэнэгатаў.

„Новая апазыцыя“ (Зіноўеў, Каменеў) ганебна скацілася да троцкізму, у рады антыпартыйнага і антысавецкага блёку.

Правая апазыцыя (Бухарын, Рыкаў, Томскі) адлюстроўвала супраціўленьне контррэвалюцыйнага кулацтва, парвала з асновамі марксызму-ленінізму і расчышчала шлях для буржуазнай рэстаўрацыі.

Права-«лявацкі» блёк (Сырцоў, Ламінадзэ) прабаваў дэзарганізаваць партыю пры дапамозе атручанай зброі двурушніцтва.

Нацыяналістычныя групоўкі, пачаўшы з барацьбы супроць ленінскай нацыянальнай палітыкі і нязьменна прымыкаўшыя да кожнай зноў узьнікаўшай антыпартыйнай фракцыі, на справе аказаліся дапаможнікамі і зброяй міжнароднага імпэрыялізму.

Прадуктам разлажэньня разгромленых партыяй груповак былі мізэрныя антысавецкія групкі Руціна—Сьляпкова—Угланава і Эйсмонта—Талмачова—Сьмірнова.

Агульнай рысай усіх антыпартыйных плыняў зьяўляецца меншавіцкае адмаўленьне сацыялістычнага характару нашай рэвалюцыі, адмаўленьне дыктатуры пралетарыяту, адмаўленьне магчымасьці перамогі сацыялізму ў адной краіне і курсу нашай партыі на сусьветную рэвалюцыю, меншавіцкая капітуляцыя перад клясавым ворагам, агіда да клясавай барацьбы з усімі яе труднасьцямі, хвасьцісцкае прыніжэньне гістарычнай ролі пралетарыяту, як правадыра і арганізатара сацыялістычнага будаўніцтва, панска-анархічны пратэст супроць пралетарскай дысцыпліны нашай партыі і савецкай дзяржавы, імкненьне падарваць бальшавіцкі цэнтралізм, разьвянчаць ленінскія кадры партыі і яе старую гвардыю, скінуць яе кіраўніцтва.

У сваіх нападках на ленінскі ЦК усе яны нязьменна цьвердзяць меншавіцкія зады аб „заціску“ і «партыйным бюракратызьме». «Крык аб славутым бюракратызьме,—пісаў Ленін яшчэ ў 1904 г.—ёсьць простае адкрытае нездавальненьне асабістым складам цэнтраў, ёсьць фігавы лісток, скрашваючы парушэньне слова, урачыста данага на зьезьдзе. Ты бюракрат, бо ты назначан зьездам ня згодна маёй волі, а наперакор ёй; ты фармаліст, бо ты апіраешся на фармальныя пастановы зьезду, а не на маю згоду; ...ты самаўладца, бо ня хочаш аддаць уладу ў рукі старой, цёплай кампаніі“ (Ленін т. VI, стар. 287).

На працягу апошніх дзесяці год, у сілу рашаючага характару баёў, зьвязаных з падрыхтоўкай і разгортваньнем сацыялістычнага наступленьня, унутрыпартыйная барацьба набыла выключную вострасьць. Пасьлядоўна ажыцьцяўляючы ленінскія заветы, партыя, кіруемая Сталіным, разграміла троцкізм і правую апазыцыю. Партыя выкрыла „левых“ загібшчыкаў як адрыжку контррэвалюцыйнага троцкізму, і паказала, што яны зьяўляюцца аб'ектыўна саюзьнікамі правых ухілістаў.

За гэтыя гады рабочая кляса нашай краіны гіганцкі вырасла, набыла вялізарны палітычны вопыт, яшчэ цясьней згуртавалася вакол партыі і яе ЦК. Ва ўсёй сваёй барацьбе з апартунізмам, з рэцыдывамі контррэвалюцыйнага меншавізму, партыя сустракае актыўнейшае падтрыманьне самых шырокіх мас рабочай клясы. Партыя працягвае граміць апартуністаў, двурушнікаў, перараджэнцаў,—усіх тых, хто на словах прызнае генэральную лінію партыі, дырэктывы ЦК і дзяржаўныя плянавыя заданьні, а на справе іх сабатуе і зрывае; усіх, хто не жадае змагацца з клясавым ворагам, падтрымлівае антыдзяржаўныя тэндэнцыі, парушае жалезную дысцыпліну партыі і дзяржавы, расхіствае рэвалюцыйную законнасьць; усіх, хто цатурае бюракратычна-канцылярскім метадам кіраўніцтва, пагарджае патрэбамі рабочых і калгасьнікаў, падмяняе выхаваньне, перакованьне і арганізацыю мас голым адміністраваньнем. УсеКП(б) ідзе да новых перамог, змагаючыся на два франты: супроць правага апартунізму, як галоўнай небясьпекі на даным этапе, і супроць «левага» апартунізму. Партыя вядзе рашучую барацьбу супроць ухілаў да мясцовага нацыяналізму і вялікарускага шавінізму, які прадстаўляе ў маштабе СССР галоўную небясьпеку ў галіне нацыянальнага пытаньня. Партыя адмятае прэч гнілы лібэралізм і прымірэнцтва, «Прынцыпы не „прымірающа“, а перамагаюць» (Сталін „Национальный вопрос и марксизм“. СПБ „Прибой“. 1914 г., стар. 80).

15. У трыццацігадовай барацьбе з ворагамі УсеКП(б) выкавала сваё ленінскае адзінства. З падпольных гурткоў яна вырасла ў магутную сілу, зьвязаную пры дапамозе разгалінаваных масавых арганізацый (прафсаюзы, саветы, каапэрацыя, Чырвоная армія, камсамол, жаночыя дэлегацкія сходы і інш.) з дзесяткамі мільёнаў рабочых і сялян, ідучых за партыяй. На кожным этапе барацьбы партыя, праяўляючы вялізарнейшую гібкасьць, сьмела перабудоўвае арганізацыйныя формы работы ў адпаведнасьці з новымі задачамі.

Высувуўшы задачу па-новаму працаваць—па-новаму кіраваць, партыя дапаўняе тэрытарыяльную форму пабудовы партарганізацыі вытворчай формай. Прадпрынятая па ініцыятыве Сталіна перабудова ўсёй партыйнай работы прыстасоўна да ўмоў пэрыяду сацыялізму зьяўляецца буйнейшым крокам у далейшым разьвіцьці ленінскіх прынцыпаў пабудовы партыі новага тыпу.

Ствараючы палітаддзелы МТС і саўгасаў і калгасныя вытворчыя ячэйкі, арганізуючы палітаддзелы на транспарце і ўводзячы новыя формы работы ў прамысловасьці (у першую чаргу па вугалі і мэталі), партыя павышае сваю баяздольнасьць, узьнімае на новую ступень канкрэтнасьць і апэрацыйнасьць свайго кіраўніцтва, умацоўвае сваю бальшавіцкую дысцыпліну, сваю цэнтралізаваную магутнасьць. У вёсцы, куды ЦК накіраваў буйны атрад правераных партыйных работнікаў, палітаддзелы МТС і саўгасаў ужо ператварыліся ў важнейшыя вагары арганізацыйна-гаспадарчага ўмацаваньня калгасаў, заваяваньня большасьці ў калгасах і саўгасах, забесьпячэньня ў іх бальшавіцкага кіраўніцтва. Усякім спробам сарваць работу палітаддзелаў, прынізіць іх значэньне, перашкодзіць умацаваньню бальшавіцкага цэнтралізму наша партыя дае сакрушальны адпор. «Цэнтралізм,—гаварыў Ленін на II зьезьдзе,—патрабуе адсутнасьці ўсякіх перагародак паміж цэнтрам і самымі аддаленымі, самымі захалуснымі часткамі партыі» (Ленін, т. VI. стар. 19).

УсеКП(б) бязьлітасна змагаецца з апартуністычнымі тэорыямі «растварэньня» партыі ў працоўных масах, усё вышэй і вышэй узьнімаючы званьне члена бальшавіцкай партыі. Партыя ўцягвае ў свае рады сотні тысяч перадавых пралетараў, захоўваючы ў сіле «выпрабаваны мэтад індывідуальнага падыходу да кожнага, хто жадае ўступіць у партыю, і індывідуальнага прыёму ў партыю. Нам патрэбна ня толькі колькасьць, але і якасьць» (Сталін «Пытаньні сьвярдлоўцаў і адказы т. Сталіна», «Праўда», № 40 ад 10-II 1930 г.).

Партыя атрымала свае вялізарнейшыя перамогі, бо ніколі не зазнавалася, не прабавала пачыць на лаўрах. «Самакрытыка бязумоўна неабходна для ўсякай жывой і жыцьцёвай партыі. Няма нічога пашлей самазадаволенага аптымізму» (Ленінскі зборнік, V стар. 308). Без бальшавіцкай самакрытыкі няма бальшавіцкай партыйнасьці. Лёзунг самакрытыкі «ляжыць у самой аснове бальшавіцкай партыі» «ляжыць у аснове рэжыму дыктатуры пралетарыяту» (Сталін «О работах апрельского об'единенного пленума ЦК и ЦКК», стар. 5, выд. 1928 г.).

Вышэйшым праяўленьнем бальшавіцкай самакрытыкі зьяўляецца партыйная чыстка, УсеКП(б) праводзіць чыстку сваіх радоў такім чынам, каб «забясьпечыць у партыі жалезную пралетарскую дысцыпліну і ачышчэньне партыйных радоў ад усіх ненадзейных, няўстойлівых і прымазаўшыхся элемэнтаў» (пастан. ЦК і ЦКК УсеКП(б) аб чыстцы партыі, «Праўда», № 118, ад 29-IV 1933 г.

16. У трыццацігадовай барацьбе з апартунізмам бальшавіцкая партыя выкавала свае баявыя традыцыі. «У сьвеце няма і ня бывала такой магутнай і аўтарытэтнай партыі, як наша камуністычная партыя» (Сталін «О работе в деревне», Партвыдат, 1933 г., стар. 14).

На ўсім працягу свайго гістарычнага шляху наша партыя дзейнічала, як адзіная маналітная сіла, нязьменна сьледуючы прынцыпу, агалошанаму Леніным на II зьезьдзе: «Усякі член партыі адказны за партыю і партыя адказна за ўсякага члена» (Ленін, т. VI, стар. 33) У незьлічоных баёх з клясавымі ворагамі і іх агентурай УсеКП(б) узьняла на вялізарную вышыню вялікае званьне члена партыі

На ўсіх этапах барацьбы, на ўсіх вучастках клясавага фронту член бальшавіцкай партыі—нязьменна з масамі, на чале мас, ідучы наперарэз адсталым настроям, цярпліва пераконваючы масы на іх уласным вопыце ў правільнасьці лініі партыі.

У гады царызму член бальшавіцкай партыі з глыбокага падпольля ўзьнімае масы на барацьбу супроць прыгоньнікаў-памешчыкаў і буржуазіі. Ён на чале паўстаўшых рабочых, узьняўшых у Кастрычніку сьцяг пралетарскай дыктатуры. Ён—у першых радох рабоча-сялянскай Чырвонай арміі, яе радавы баец, камандзір, камісар. На ўсіх франтох, дзе вырашаўся лёс рэвалюцыі, ён—узор пралетарскай вытрыманасьці гераізму

Член бальшавіцкай партыі вядзе масы на ўпартую барацьбу з голадам, холадам і разрухай у гады грамадзянскай вайны; ён запальвае працоўны энтузыязм мільёнаў, што змагаюцца за аднаўленьне і сацыялістычную рэканструкцыю народнай гаспадаркі; ён—застрэльшчык сацспаборніцтва, даючы ўзоры ўдарнай працы і бальшавіцкіх тэмпаў; ён—перадавы баец на будоўлі гігантаў сацыялістычнай індустрыі і ў справе асваеньня навейшай тэхнікі.

Член бальшавіцкай партыі мацуе змычку рабочай клясы з сялянствам; узьнімае сялянскія масы супроць кулацкай кабалы, вядзе іх на адкрыты бой за зьнішчэньне кулацтва як клясы, за сацыялістычную пераробку вёскі, дапамагае калгаснаму сялянству зжываць яго дробнаўласьніцкія забабоны; змагаецца за трактар, камбайн і аўтамабіль на калгасных і саўгасных палёх.

Член бальшавіцкай партыі будуе і ўмацоўвае дзяржаву пралетарскай дыктатуры, узьнімае ярасьць мас супроць коснасьці і бюракратызму; ён заўсёды на варце ў барацьбе супроць адкрытых і скрытых ворагаў савецкай дзяржавы, супроць лодыра, жуліка, раскрадвальніка сьвяшчэннай сацыялістычнай уласнасьці, супроць шкодніка, шпіёна. Ён не шкадуе сіл для павышэньня ваеннай магутнасьці рабоча-сялянскай краіны.

Член бальшавіцкай партыі няўхільна змагаецца за пралетарскі інтэрнацыяналізм, за цеснае супрацоўніцтва народаў СССР і народаў усяго сьвету. Член вядучай партыі Камуністычнага інтэрнацыяналу—ён усёй сваёй работай, усёй сваёй барацьбой служыць справе сусьветнай пралетарскай рэвалюцыі.

Член бальшавіцкай партыі—дысцыплінаваны баец, непрымірымы ленінец, заўсёды гатовы даць адпор адкрытым і скрытым ворагам сваёй партыі, заўсёды і ўсюды захоўваючы самаахвярную адданасьць свайму ленінскаму ЦК.

«Мы, камуністы,—людзі асаблівага складу, мы скроены з асобнага матэр'ялу. Мы—тыя, якія складаюць армію вялікага пралетарскага стратэга, армію вялікага Леніна. Няма нічога вышэй, як гонар належаць да гэтай арміі. Няма нічога вышэй, як званьне члена партыі, заснавальнікам і кіраўніком якой зьяўляецца тав. Ленін. Ня ўсякаму дано быць членам гэтай партыі. Ня ўсякаму дано вытрымаць нягоды і буры, зьвязаныя з членствам у такой партыі. Сыны рабочай клясы, сыны галечы і барацьбы, сыны нязьмерных пакут і гераічных намаганьняў—вось хто, перш за ўсё, павінны быць членамі такой партыі» (Сталін, прамова на II зьезьдзе саветаў, „Праўда“, № 23 ад 30-I 1924 г).

17. УсеКП(б)—авангард Камуністычнага Інтэрнацыяналу.

Яшчэ на старонках старой «Іскры» Ленін прадракаў нямінучы разрыў рэвалюцыйнай «Горы» і апартуністычнай «Жыронды» ў сусьветным рабочым руху. З тых часоў II інтэрнацыянал даўно ператварыўся ў галоўную сацыяльную апору буржуазнай дыктатуры. Яго здрадніцкія правадыры пракладваюць дарогу фашызму. Лёс германскай сацыял-дэмакратыі, якая поўзае перад Гітлерам, сьведчыць аб усёй глыбіні ўпаду міжнароднага меншавізму.

Партыям II інтэрнацыяналу, якія разлагаюцца, процістаяць ва ўсіх краінах капіталістычнага Захаду і Ўсходу баяздольныя і самаахвярныя атрады перадавых пралетараў-бальшавікоў, якія згуртаваліся пад сьцягам заснаванага Леніным Камінтэрну. Усвойваючы 30-гадовы вопыт бальшавізму, нашы брацкія кампартыі,—і ў іх першых радох слаўная камуністычная партыя Германіі,—будуюць свае ячэйкі на прадпрыемствах, выхоўваюць кадры сваіх прафэсыянальных рэвалюцыянэраў, вучацца спалучаць легальныя і нелегальныя формы работы. Па прыкладзе ленінскай УсеКП(б), брацкія партыі вядуць непрымірымую барацьбу на два франты супроць апартуністаў, бязьлітасна выганяюць са сваіх радоў правых ліквідатараў і «левых» сэктантаў.

Сацыялістычнае будаўніцтва ў нашай краіне—рашаючы вучастак міжнароднага пралетарскага фронту. Пралетарыят СССР—рэвалюцыйнейшы атрад інтэрнацыянальнай рабочай клясы. «Руская рэвалюцыя была (і застаецца) вузлавым пунктам сусьветнай рэвалюцыі; ...карэнныя пытаньні рускай рэвалюцыі зьяўляліся разам з тым (і зьяўляюцца цяпер) карэннымі пытаньнямі сусьветнай рэвалюцыі“, (Сталін „Вопросы ленинизма“ стар. 610). Камінтэрн апіраецца ў сваёй барацьбе на найвялікшыя перамогі нашай партыі.

Бальшавізм—«узор тактыкі для ўсіх» (Ленін). Сьледуючы гэтаму ўзору, камуністычныя партыі ўсіх краін пад сьцягам Леніна і Сталіна рыхтуюцца да рашаючых баёў новага туру рэвалюцый і войнаў, гераічна змагаюцца супроць фашызму і сацыял-дэмакратыі, за большасьць рабочай клясы, за СССР—бацькаўшчыну ўсіх працоўных, за перамогу дыктатуры пралетарыяту ва ўсім сьвеце. Узброеныя марксыцка-ленінскім вучэньнем, камуністы ўсяго сьвету будуюць і ўмацоўваюць сусьветную бальшавіцкую партыю Камуністычны Інтэрнацыянал увасабляе перамогу ленінізму, перамогу прынцыпаў бальшавіцкай партыйнасьці і непрымірымай рэвалюцыйнасьці ў міжнародным рабочым руху.

„Ленінізм ёсьць цэльная тэорыя, узьнікшая ў 1903 г., якая прайшла выпрабаваньне трох рэвалюцый і ідзе цяпер наперад, як баявы сьцяг сусьветнага пралетарыяту“ (Сталін «Об Октябрьской революции», стар. 71).

⁂

Трыццаць год таму назад на II зьезьдзе РСДРП Ленін указаў шлях барацьбы рабочай клясы. Трыццаць год таму назад Ленін даў пралетарыяту непараўнальную зброю, без якой быў нямысьлімы пасьпяховы рух па гэтым шляху,—баявую, дысцыплінаваную, цэнтралізаваную партыю, якая ўладае самай перадавой рэвалюцыйнай тэорыяй. За гэтыя трыццаць год бальшавіцкая партыя няўхільна ішла па шляху Леніна і дабілася на гэтым шляху перамог, адкрыўшых новую эпоху ў гісторыі чалавецтва. Па гэтым шляху бальшавіцкая партыя, пад кіраўніцтвам Сталіна, пойдзе далей. да новых перамог камунізму. «Партыя непераможна, калі яна ведае, куды весьці справу, і не баіцца труднасьцяў» (Сталін).

ІНСТЫТУТ МАРКСА—ЭНГЕЛЬСА—ЛЕНІНА ПРЫ ЦК УсеКП(б).

таванай сьпешкі, ніякага «рэ

бытковасьць калгасьнікаў. Чым лепш будуць праве-

Усё гэта робіцца на вачох брыгадзіра гарсавету т. Альтмана.

АРГАНІЗАЦЫЙНАЯ НАРАДА ПА СТВАРЭНЬНІ ПРЫ

Аб ходзе чысткі КП(б)Б.

Рэзалюцыя па дакладзе тав. Анціпава.

Пленум ЦК і ЦКК КП(б)Б, заслухаўшы даклад старшыні рэспубліканскай камісіі аб ходзе чысткі КП(б)Б, канстатуе, што разгортваньне чысткі партыйнай арганізацыі Беларусі ўжо ў самым пачатку спрыяе значнаму ажыўленьню партыйна-масавай работы, павышэньню бальшавіцкай баяздольнасьці, дысцыпліны ў партарганізацыі і дало рэзкі зрух у справе марксыцка-ленінскага тэарэтычнага ўзбраеньня членаў і кандыдатаў партыі. Значна ўзрасла палітычная і вытворчая актыўнасьць рабочых, калгасных і працоўных мас аднаасобнікаў.

Пленум ЦК і ЦКК адзначае вялікую палітычную і практычную работу, праробленую рэспубліканскай камісіяй па арганізацыі, разгортваньні і кіраўніцтве справай чысткі, дакладны, прадуманы падбор праверкомаў, канкрэтную і апэрацыйную дапамогу і кіраўніцтва гарадзкімі і раённымі камісіямі па чыстцы, што забясьпечыла ў самым пачатку чысткі хуткае выяўленьне і выпраўленьне памылак і недахопаў, меўшых месца пры правядзеньні чысткі ў радзе раёнаў, а таксама бальшавіцкую прынцыповасьць, прадуманы падыход да кожнай у паасобку партарганізацыі, спалучэньне задач чысткі з выкананьнем асноўных гаспадарчых і палітычных задач, якія стаяць перад КП(б)Б, што стварыла ў ходзе чысткі здаровую, бальшавіцкую абстаноўку і значна павысіла бальшавіцкую баяздольнасьць усёй КП(б)Б.

Пленум адзначае, што створаныя пастановай студзеньскага пленуму ЦК і ЦКК УсеКП(б) палітаддзелы сваёй практычнай масава-палітычнай работай на вёсцы аказалі і аказваюць вялікую практычную дапамогу камісіям па чыстцы радоў партыйнай арганізацыі КП(б)Б.

У рэзультаце бальшавіцкай самакрытыкі, якая разгортваецца ў працэсе чысткі партыі, ужо ў пачатку чысткі павысілася рэвалюцыйная пільнасьць у радох партыі і рабочай клясы, што дало магчымасьць выкрыць клясава-чуждыя элемэнты, перараджэнцаў і агентаў клясавага ворага, якія пралезьлі ў рады партыі, прыкрываюцца партыйным білетам у кішэні і выступаюць пад фальшыва-нацыянальным сьцягам на асобных важнейшых участках сацыялістычнага будаўніцтва, а таксама ўскрыць пры правядзеньні чысткі яшчэ меўшую месца двурушніцкую работу вялікадзяржаўніцкіх нацыянал-апартуністычных элемэнтаў, рэштак Бунду, нацдэмаў і іншых контррэвалюцыйных дробнабуржуазных нацыяналістычных партый. Гэта выкрываўчая работа дае магчымасьць раскрыць усю клясава-варожую контррэвалюцыйную сутнасьць гэтых недабітых асколкаў перад шырокімі рабочымі і калгаснымі масамі Беларусі.

Разам з тым пленум адзначае, што падрыхтоўчая работа да чысткі ў большасьці партыйных арганізацый у пачатку была праведзена нездавальняюча, што прывяло да некаторай зацяжкі чысткі ў асобных арганізацыях, да невыстарчальна прадуманага падбору кандыдатур у ячэйковыя праверкомы, невыстарчальнага наведваньня, асабліва з боку беспартыйных рабочых, калгасьнікаў, першых сходаў па чыстцы.

Істотным недахопам падрыхтоўкі да чысткі зьяўляецца невыстарчальны ўдзел камсамолу ў большасьці раёнаў Беларусі ў рабоце па чыстцы. Значная колькасьць камсамольскіх арганізацый не зразумела, што чыстка радоў партыі пры актыўным удзеле камсамолу забясьпечыць рэзкі зрух у справе паляпшэньня партыйнага кіраўніцтва камсамолам і аказаньня канкрэтнай штодзённай дапамогі партыйных арганізацый камсамолу ў яго рабоце, а таксама ў справе бальшавіцкага ленінскага выхаваньня камсамолу.

Такое-ж неразуменьне мае месца і з боку прафсаюзаў, якія да гэтага часу яшчэ ня ўключыліся ў падрыхтоўку да чысткі, зусім выпускаючы з пад увагі, што чыстка зьяўляецца адным з важнейшых зьвеньняў павышэньня рэвалюцыйнай пільнасьці і палітычнай школай выхаваньня рабочых мас у духу камунізму. У бліжэйшыя дні прафсаюзы Беларусі павінны забясьпечыць больш актыўны і поўны ўдзел шырокіх беспартыйных мас у правядзеньні чысткі партыі.

Пленум ЦК і ЦКК лічыць, што партыйныя арганізацыі Беларусі абавязаны зрабіць з папярэдніх даных ходу чысткі ўсе неабходныя палітычныя і практычныя вывады і абавязвае ўсе партыйныя арганізацыі, асабліва тыя, дзе чыстка яшчэ не пачыналася, улічыць памылкі, недахопы, што выявіліся як у падрыхтоўцы, так і ў ходзе чысткі, з тым, каб яшчэ больш узмацніць канкрэтную штодзённую і актыўную дапамогу камісіям па чыстцы.

Важнейшай задачай партыйных арганізацый зьяўляецца такое замацаваньне рэзультатаў чысткі як у кожнай асобнай ячэйцы, так і партыйнай арганізацыі ў цэлым, якое забясьпечыла б карэнную перабудову ўсёй партыйнай работы ў бок разгортваньня сапраўды арганізатарскай і глыбокай палітычнай масавай работы, рашучага адмаўленьня ад практыкі голага адміністраваньня і ахопу палітычным уплывам і бальшавіцкім узьдзеяньнем кожнага рабочага і калгасьніка, а таксама ўмацаваньне нізавога і сярэдняга зьвяна на прадпрыемстве, у саўгасе, калгасе.

Пленум ЦК і ЦКК КП(б)Б зварачвае асаблівую ўвагу гаркомаў, райкомаў і кантрольных камісій на неабходнасьць сваечасовага рэагаваньня і ліквідацыі ўскрываемых у ходзе чысткі недахопаў, прарываў. У першую чаргу неабходна прыступіць да падбору моцных правераных бальшавіцкіх кадраў для замены вычышчаных, шырока высоўваючы паказаўшых сябе на практычнай рабоце ўдарнікаў з асяродзішча рабочых, калгасьнікаў, даказаўшых адданасьць справе сацыялізму.

Важнейшай задачай, на сваечасовае, бальшавіцкае выкананьне якой павінна аказаць свой мабілізуючы ўплыў чыстка, зьяўляецца правядзеньне ўборкі ўраджаю і збожжаздачы дзяржаве і выкананьне іншых важнейшых гаспадарча-палітычных задач партыі і ліквідацыя адставаньня работы прамысловасьці асабліва па Віцебску, Гомелі, Менску, Бабруйску.

Пленум прапануе цэнтральнаму друку БССР, раённаму, фабрычна-заводзкаму, МТС, шырока асьвятляць задачы і ход чысткі, не дапускаючы меўшых месца мэтадаў аднабаковага падыходу ў асьвятленьні чысткі, аказваючы ўсямерную дапамогу і садзейнасьць камісіям па чыстцы ў справе выяўленьня і выгнаньня з партыі чужых і нягодных элемэнтаў, а таксама ў справе паказу масам сапраўдных бальшавікоў, вартых высокага званьня члена ленінскай партыі.

Пленум ЦК і ЦКК абавязвае кожную партыйную арганізацыю разгарнуць сур'ёзную, глыбокую палітычна-выхаваўчую работу як з кожным пераведзеным у рэзультаце чысткі ў кандыдаты і спачуваючыя, так і з усімі членамі і кандыдатамі партыі. Вывучаючы выяўляемы ў ходзе чысткі лепшы і адданы нам беспартыйны актыў, партыйныя арганізацыі павінны забясьпечыць сыстэматычную работу па вырошчваньні і арганізацыі гэтага актыву на канкрэтнай рабоце за выкананьне баявых лёзунгаў і задач партыі і ўраду.

Аб'яднаны пленум ЦК і ЦКК падкрэсьлівае, што партыйная арганізацыя Беларусі, ГК, РК, парт'ячэйкі павінны забясьпечыць бальшавіцкае правядзеньне чысткі партыйных радоў і ператварыць чыстку партыі ў магутны сродак пасьпяховага выкананьня асноўных гаспадарча-палітычных задач партыі, узмацненьня партыйнага ўплыву на пралетарскія, калгасныя масы, выхаваньня гэтых мас у духу пралетарскага інтэрнацыяналізму.

Пленум ЦК і ЦКК выказвае поўную ўпэўненасьць, што беларуская партыйная арганізацыя, ачысьціўшы свае рады, яшчэ больш павысіўшы сваю бальшавіцкую баяздольнасьць, рэвалюцыйную пільнасьць, жалезную бальшавіцкую дысцыпліну, стане яшчэ больш маналітнай, моцнай і пад кіраўніцтвам ленінскага ЦК УсеКП(б) на чале з правадыром і настаўнікам тав. Сталіным забясьпечыць выкананьне тых велізарных і адказных задач, якія перад ёю пастаўлены.

ПРАЦЯГ ПАСТАНОЎ АБ'ЯДНАНАГА ПЛЕНУМУ ЦК і ЦКК КП(б)Б.

Рэзалюцыя аб задачах партарганізацыі БССР па правядзеньні ў жыцьцё пастаноў ЦК УсеКП(б) і СНК СССР аб перабудове работы на чыгуначным транспарце.

1. Аб'яднаны пленум ЦК і ЦКК КП(б)Б разам з менскім партактывам поўнасьцю і цалкам ухваляе пастановы ЦК УсеКП(б) і СНК СССР аб перабудове работы на чыгуначным транспарце і пастанову ЦК УсеКП(б) аб палітаддзелах на чыгунцы. Гэтыя гістарычныя пастановы маюць выключнае палітычнае значэньне, зьяўляючыся баявой праграмай работы чыгуначнікаў, забясьпечваючых уздым чыгуначнага транспарту да ўзроўню патрабаваньняў, якія прад'яўляюцца гіганцкім ростам сацыялістычнай гаспадаркі ўсяго Савецкага саюзу.

Нягледзячы на значны рост тэхнічных сродкаў на чыгунках МББ і Заходняй, якія забясьпечваюць поўную магчымасьць дарогам, раёнам, вузлом, станцыям, дэпо і дыстанцыям значнага паляпшэньня работы і поўнага выкананьня колькасных і якасных вымяральнікаў,—усё-ж у рэзультаце фармальна-бюракратычных мэтадаў работы, як дырэкцыі дарог, так і раёнаў, засьмечанасьці цэлага раду зьвеньняў клясава-чужымі, шкодніцкімі элемэнтамі, прытупленьня клясавай пільнасьці транспартных партарганізацый, дрэннай работы камуністаў, якія не змагаліся па-бальшавіцку за аўладаньне тэхнікай і 6-цю гістарычнымі ўмовамі тав. Сталіна, на транспарце стварылася становішча, калі па ўсіх раёнах БССР мае месца рост крушэньняў, парушэньне працоўнай дысцыпліны, зрывы спаранай язды, рост паўторнасьці рамонтаў, зьніжэньні планаў пагрузкі (у першым квартале 1932 году сярэдняя сутачная пагрузка дасягнула 4.275 вагонаў, а ў першым квартале 1933 году пагрузка ўпала на 3.712 вагонаў), пагоршыўся зварот таварнага вагону, ня выконваюцца заданьні па тэхнічнай і камэрцыйнай скорасьці цягнікоў.

Усё гэта лішні раз і поўнасьцю падцьвярджае сваечасовасьць прынятых пастаноў ЦК УсеКП(б) і СНК СССР па транспарце і правільнасьць жорсткай бальшавіцкай крытыкі работы чыгуначнікаў, якія самі не змаглі на аснове раду пастаноў ЦК УсеКП(б) замацаваць дасягненьні, што вызначыліся ў рабоце чыгунак у зімовы пэрыяд 1931—32 г., дапусьцілі яшчэ большае пагоршаньне і без таго нездавальняючай работы чыгуначных раёнаў БССР.

2. Пленум адзначае, што пастанова ЦК УсеКП(б) аб перабудове работы на транспарце атрымала з боку рабочай масы чыгуначнікаў і большасьці спэцыялістаў поўнае ўхваленьне, выклікала сярод іх гарачы энтузыязм і рост ударніцтва на вытворчасьці. Разам з тым, аднак, практычнае ажыцьцяўленьне пастаноў ЦК і СНК аб перабудове работы на транспарце сустрэла ва ўсіх чыгуначных раёнах БССР яўны сабатаж і супраціўленьне з боку перараджэнцаў, двурушнікаў і чыноўніцка-бюракратычных элемэнтаў, прычым гэта супраціўленьне ня толькі не атрымала рашучага бальшавіцкага адпору з боку раду партыйных, гаспадарчых і прафэсыянальных кіраўнікоў транспарту (Жлобін), а, наадварот, рад фактаў паказвае, што гэтыя работнікі і арганізацыі сталі на шлях гнілога прымірэнцтва да сабатажнікаў і змазваньня фактаў супраціўленьня ў справе ажыцьцяўленьня пастаноў ЦК і СНК аб чыгуначным транспарце.

3. Пленум абавязвае ўсіх кіраўнікоў партыйных, гаспадарчых і прафсаюзных арганізацый і ўсіх членаў і кандыдатаў партыі чыгуначнага транспарту БССР неадкладна поўнасьцю перабудаваць работу ўсіх зьвеньняў транспарту на аснове пастаноў ЦК і СНК, паказаўшы сапраўдныя ўзоры бальшавіцкай барацьбы з апартуністамі, бюракратамі, перараджэнцамі, бязьлітасна выганяючы з чыгуначнага транспарту ўсе клясава-чужыя элемэнты, забясьпечыўшы і ўзначаліўшы ініцыятыву рабочых і інжынэрна-тэхнічнага пэрсаналу, якія вядуць барацьбу з лодырамі, разгільдзяямі, прагульшчыкамі. Адначасова пленум патрабуе ўсямернай барацьбы за ўзьняцьцё прадукцыйнасьці працы, за сьвядомую пралетарскую дысцыпліну і сапраўднае аўладаньне тэхнікай вытворчасьці.

4. Пленум абавязвае партарганізацыі чыгуначных раёнаў арганізаваць сыстэматычнае вывучэньне асноўных кадраў, якія працуюць на транспарце, узяўшы рашучы курс на прасоўваньне на кіруючую гаспадарчую, прафсаюзную і партыйную работу правераных, паказаўшых сябе на рабоце камуністаў і беспартыйных рабочых, аказаўшы ім практычную дапамогу ў іх рабоце, ствараючы для гэтай мэты неабходныя ўмовы.

5. Адзначаючы, што да гэтага часу партыйныя, прафсаюзныя і гаспадарчыя арганізацыі раёнаў, дэпо, станцый і дыстанцый яшчэ не прыступілі да практычнага ажыцьцяўленьня пастаноў ЦК і СНК аб пераглядзе норм і перабудовы сыстэмы аплаты працы, —абавязаць трыбутнікі гаспадарчых адзінак, пад іх поўную адказнасьць, неадкладна прыступіць да ліквідацыі раздробленых норм і перабудовы сыстэмы зарплаты на аснове ўказаньняў ЦК і СНК, не чакаючы дадатковых загадаў па гэтым пытаньні. Уся работа па пераглядзе норм і расцэнак павінна быць праведзена пад кутом гледжаньня практычнай рэалізацыі ўказаньняў тав. Сталіна аб ліквідацыі ўраўнілаўкі, абязьлічкі і на гэтай аснове ўзьняць прадукцыйнасьць працы і палепшыць якасьць усёй работы.

6. Пленум адзначае буйнейшае палітычна-гаспадарчае значэньне арганізацыі палітаддзелаў на чыгунках у справе карэннай перабудовы работы транспарту, укараненьня сьвядомай пралетарскай дысцыпліны, рашучай барацьбы з фармальна-бюракратычнымі мэтадамі кіраўніцтва, фактамі «очковтирательства», змазваньня недахопаў сваёй работы, барацьбы з клясава-варожымі элемэнтамі і разгортваньне самакрытыкі. Пленум прапануе ўсім партарганізацыям забясьпечыць канкрэтную дапамогу палітаддзелам у справе практычнага правядзеньня ў жыцьцё пастаноў ЦК і СНК на транспарце і дапамагчы практычна ажыцьцявіць патрабаваньне тав. Сталіна: „узяцца, нарэшце, па-бальшавіцку за справу транспарту і рушыць яе наперад“. Пленум даручае бюро ЦК падабраць неабходную колькасьць палітычна падрыхтаваных, правераных у рабоце камуністаў для работы ў апаратах палітаддзелаў.

7. Аб'яднаны пленум ЦК і ЦКК КП(б)Б разам з партактывам са ўсёй сілай падкрэсьлівае, што асноўная задача камуністаў-чыгуначнікаў заключаецца ў тым, каб на справе даказаць бальшавіцкую пасьлядоўнасьць у справе ажыцьцяўленьня пастаноў ЦК і СНК, памятаючы, што партыя не пацерпіць у далейшым ніякай расхлябанасьці ў рабоце транспарту, не дапусьціць, каб работай кіравалі па-старому. Партыя паставіць па-за радамі ўсіх тых, хто сваім прымірэнцтвам, гніла-ліберальнымі, мяшчанска-абывацельскімі адносінамі будзе перашкаджаць аздараўленьню транспарту. Пленум падкрэсьлівае, што справай гонару бальшавікоў транспарту зьяўляецца поўная і быстрая карэнная перабудова ўсіх зьвеньняў работы транспарту БССР, выпраўленьне дапушчаных памылак і ўздым работы так, каб транспарт поўнасьцю забясьпечыў шпаркі рост сацыялістычнага будаўніцтва Савецкай Беларусі і ўсяго Савецкага саюзу, зрабіўшы транспарт магутным рухавіком сацыялістычнага будаўніцтва нашай краіны.

МАКСЫМАЛЬНА ФАРСАВАЦЬ ТЭМПЫ ЎБОРКІ.

ХОД УБОРКІ ЗБОЖЖАВЫХ ПА РАЁНЕ

на 1 жніўня 1933 г.

УСТУПІЛІ ВА ЎБОРКУ ЎСЕ 15 СЕЛЬСКІХ САВЕТАЎ РАЁНУ. УСЯГО ЗЖАТА ПА РАЁНЕ 442,9 ГА ЖЫТА, 66 ГА ЯЧМЕНЮ І ЎБРАНА 1,2 ГА ІЛЬНУ.

КАЛГАСЫ ЗЖАЛІ 418,8 ГА ЖЫТА АЗІМАГА, 60,2 ГА ЯЧМЕНЮ І ЎБРАЛІ 0,2 ГА ІЛЬНУ. З ІХ КАЛГАСЫ РАЁНУ ДЗЕЙНАСЬЦІ МТС ЗЖАЛІ АЗІМАГА ЖЫТА 142,46 ГА, ЯЧМЕНЮ 40,49 ГА.

САЎГАСЫ ЗЖАЛІ 10,5 ГА АЗІМАГА ЖЫТА, 4 ГА ЯЧМЕНЮ, УБРАЛІ 1 ГА ІЛЬНУ.

АДНААСОБНІКАМІ СЖАТА ТОЛЬКІ 13,6 ГА ЖЫТА АЗІМАГА І 1,8 ГА ЯЧМЕНЮ.

КААГАСЫ ДА ЎБОРКІ ЗБОЖЖАВЫХ НЕ ПРЫСТУПІЛІ.

У БАРАЎЛЯНСКІМ, ВЯЛІКА ЛЁТЧАНСКІМ, ДАЎЖАНСКІМ, ЗАМАСТОЦКІМ, РУДНІЦКІМ, РУДАКОЎСКІМ, СТАРАСЕЛЬСКІМ, СЯЛЮЦКІМ І ЯЛАГІНСКІМ СЕЛЬСАВЕТАХ АДНААСОБНЫЯ ГАСПАДАРКІ ЯШЧЭ НЕ ПРЫСТУПІЛІ ДА ЎБОРКІ.

Калгас „Барацьбіт“ непадрыхтавана сустрэў ураджай.

Калгас „Барацьбіт“, Ялагінскага сельсавету, прыступіў да ўборкі 31 ліпеня. Калгасу неабходна зжаць 60 га жыта і 13 га ячменю.

Калгас да ўборкі дрэнна падрыхтаваўся. Яшчэ на сёньняшні дзень калгасьнікі ня ведаюць норм выпрацоўкі.

Сьвірны і гумны не адрамантаваны і не ачышчаны. Яны не гатовы да прыёмкі новага збожжа. З шасьці малатарань конных устаноўлены толькі дзьве. Дагэтуль яшчэ няма вагаў і адсутнічае кладаўшчык.

Большасьць калгасьніц, як правіла, выходзяць на работу а 8-й гадзіне і сыстэматычна спазьняюцца.

Старшыня калгасу т. Цярэшчанка на ўсе гэтыя агіднасьці толькі разводзіць рукамі, разважаючы: „цяжка работаць, аслабаніце мяне ад працы ў калгасе“.

Вельмі дрэнна пастаўлена справа з запісам калгасьнікам у працоўныя кніжкі працадзён. Рахункавод Лапавухаў яшчэ дагэтуль не падлічыў працадні за поўмесяца.

Горш за ўсё тое, што сакратар партыйнай ячэйкі сельсавету т. Іваноў, пражываючы ў калгасе, усяго гэтага ня бачыць і лічыць, што „усё добра“.

Партыйнай ячэйцы і сельскаму савету неабходна зьвярнуць самую сур'ёзную ўвагу на ўмацаваньне калгаса «Барацьбіт» з тым, каб у гэтыя-ж дні ён разгарнуў масавую ўборку і здачу збожжа дзяржаве.

АЗАРОНАК.

Дакуль злодзеі і кулакі будуць арудваць?

Неадкладна арганізаваць стражэйшую ахову ўраджаю

Кіраўніцтва Замастоцкага сельсавету (старшыня Колатаў, сакратар парт'ячэйкі Барсукоў) не зразумела яшчэ неабходнасьці берагчы, як зяніцу вока сацыялістычны ураджай.

У калгасах «Шчамілаўка» (старшыня Балткоў В.), імя Яраслаўскага (старшыня Галубцоў) і «Замасточча» (старшыня Якімаў) ня вылучаны начныя вартаўнікі і абʼезчыкі. Старшыні гэтых калгасаў лічуць, што палі ахоўваць непатрэбна. А між іншым, у калгасах ужо арудуюць жулікі, злодзеі, кулакі, якія зразаюць калосьсе з жыта, крадуць калгаснае дабро.

У калгасе імя Яраслаўскага сыстэматычна крадуць масла (пакрадзена больш 25 кілё), але-ж воры ня выкрыты.

Між іншым, трэба адзначыць, што вартавым па МТФ зьяўляецца сын загадчыка МТФ Скуратэ.

У брыгадзе Гайдашова Марка, калгас „М. Чэрніца“, дзе абʼезчыкам працуе Бяспалаў Ларывон, абрэзаны калосьсі жыта. Тое-ж самае і ў брыгадзе Балткова Зьмітрака (абʼезчык Сутчанкаў). Вінаватых у дрэннай ахове сацыялістычнага ўраджаю трэба прыцягнуць да адказнасьці.

В. і Б.

У першажнівеньскія дні за мяжой.

МАГУТНАЯ БАРАЦЬБА МІЖНАРОДНАГА ПРАЛЕТАРЫЯТУ СУПРОЦЬ НЕБЯСЬПЕКІ ІМПЭРЫЯЛІСТЫЧНАЙ ВАЙНЫ, У АБАРОНУ СССР.

ПАРЫЖ. Пад кіраўніцтвам антываенных арганізацый, створаных у рэзультаце амстэрдамскага кангрэсу 1932 г., у парыскіх прыгарадах Баньёле, Іэры, Сэн-Дэні і Уй арганізаваны масавыя дэманстрацыі супроць пагрозы імпэрыялістычнай вайны і фашызму. У сувязі з гэтымі дэманстрацыямі «Юманітэ» публікуе адозву міжнароднага і антываеннага (Амстэрдамскага) камітэту і ўсефранцускага антыфашысцкага сакратарыяту. Адозва заклікае рабочых, якія ўваходзяць у сацыялістычную партыю і рэфармісцкія прафсаюзы, ствараць адзінства ў барацьбе, арганізоўваць на прадпрыемствах антыфашысцкія камітэты, якія-б аб'ядноўвалі камуністаў і сацыялістаў—членаў прафсаюзаў і неарганізаваных. Адозва заканчваецца заклікам да масавага ўдзелу ў дэманстрацыі 30 ліпеня і 1 жніўня супроць фашызму і вайны.

* * *

ЛЁНДАН. У Лёндане адбылася масавая антываенная дэманстрацыя, якою адкрываецца антываенны тыдзень па ўсёй краіне. У правінцыі галоўныя дэманстрацыі адбудуцца 1 жніўня. У сёньняшняй дэманстрацыі прымала ўдзел 10 тыс. дэлегатаў з розных цэнтраў Англіі. На чале асноўнага атраду ішла група былых удзельнікаў вайны, якая несла сьцяг з надпісам «Стварайце адзіны фронт супроць вайны».

Аб посьпеху кампаніі за адзіны фронт сьведчыць таксама вялікая колькасьць сьцягаў прафсаюзных і кааперацыйных арганізацый, у тым ліку транспартнікаў, чыгуначнікаў, дрэвапрацоўшчыкаў і інш. Машынабудаўнічыя рабочыя былі прадстаўлены лёнданскім акруговым камітэтам саюзу.

У дэманстрацыі прымалі ўдзел таксама дэлегацыі ад саветаў прафсаюзаў Шордзітча і Ромфарда. Па дарозе да Гайдпарку дэманстранты раздалі вялікую колькасьць антываеннай літаратуры. У Гайдпарку да іх далучыліся новыя натоўпы рабочых. З 6 трыбун выступалі кіруючыя дзеячы кампартыі і незалежнай рабочай партыі. Наперакор забароне лейбарысцкага кіраўніцтва, з прамовамі выступілі лейбарысцкая дэпутатка палаты абшчын Элена Вількенсон, старшыня саюзу гандлёвых служачых Джэгер і інш.

ПАБУДУЕМ ЭСКАДРЫЛЬЛЮ ІМЯ т. КАГАНОВІЧА.

УЗНОС ПРАФІНТЭРНАЎЦАЎ—8000 руб.

Па ініцыятыве старых рабочых і ўдарнікаў першага вучастку паліто-цэху, па фабрыцы „Прафінтэрн“ разгорнута работа па зборы сродкаў у фонд пабудовы эскадрыльлі імя т. Кагановіча. 1 жніўня на ўсіх цэхавых сходах рабочыя фабрыкі пастанавілі ўнесьці на карысьць пабудовы эскадрыльлі аднадзённы заработак, што складае каля 8000 руб.

Прафінтэрнаўцы выклікалі на спаборніцтва фабрыку імя Лекерта і завод «Чырвоны мэталіст».

Калектыўны карэспандэнт «Віцебскага пралетара»—шматтыражка „ПРАФІНТЭРНАВЕЦ“.

АДНАДЗЁННЫ ЗАРАБОТАК—НА КАРЫСЬЦЬ ПАБУДОВЫ ЭСКАДРЫЛЬЛІ.

Рабочыя, ІТР і служачыя фабрыкі „Дзьвіна“ на агульных цэхавых сходах аднадушна парашылі адпрацаваць адзін дзень на пабудову эскадрыльлі імя т. Кагановіча.

ЖЫТКЕВІЧ.

Грошы на пабудову эскадрыльлі імя т. Кагановіча пераводзіць на бягучы рахунак 16012069 у віцебскім аддзяленьні Дзяржбанку.

УСЕБЕЛАРУСКАЕ ВОДНАЕ СЬВЯТА.

Гомель змагаецца за першае месца.

11 лепшых фізкультурных каманд у складзе 120 фізкультурнікаў Віцебску, Менску, Воршы, Гомеля, Мазыра і іншых гарадоў Беларусі ўдзельнічаюць ва ўсебеларускім водным сьвяце па плаваньні і грэблі, якое праводзіцца ў Віцебску.

31 ліпеня, а 10 гадзіне раніцы галоўны судзьдзя тав. Біргер адчыніў сьвята.

Першы этап воднага сьвята—здача норм на значок „ГПА“ па другім комплексе па ныраньні. Пасьля здачы норм па ныраньні адбылося спаборніцтва па плаваньні на 100 і 400 мэтраў. Яшчэ ня скончылася спаборніцтва па плаваньні, як на другім беразе ракі Віцьбы пачалося спаборніцтва па другім этапе воднага сьвята—па грэблі—па байдарках і народных лодках.

Па папярэдніх выніках судзейскай камісіі па плаваньні і грэблі, першае месца па плаваньні на 100 мэтраў заняла фізкультурная каманда Гомеля ў складзе тт.: Шыманоўскай, Баранавай і Гарбенка. Другое месца заняла фізкультурная каманда Віцебску ў складзе тт.: Арлова і Петрашнеўскага. Трэцяе месца заняў Бабруйск.

Па плаваньні на 400 мэтраў на першае месца вышаў Гомель, другое месца заняў Полацак і трэцяе Віцебск.

У спаборніцтве на 50 мэтраў жаночых каманд на першае месца вышаў Гомель у складзе каманды з тт.: Паўленка, Афанасьсевай і Антацьковай. Другое месца заняла каманда Віцебску ў складзе тт.: Бык Ф., Бык З. і Радкоўскай. Трэцяе месца заняў Бабруйск.

Вынікі здачы норм па другім комплексе ныраньня паказалі, што з 66 асоб удзельнікаў здалі нормы толькі 50 проц.

У здачы норм па грэблі для жаночых каманд на 1000 мэтраў першынства ўзяў Бабруйск, другое месца заняў Мазыр, трэцяе месца—Віцебск. Усяго ўдзельнічала 24 [illegible] чыны. У спаборніцтве на двухмесных байдарках на 1000 мэтраў першае месца ўзяў Полацак, другое месца—Бабруйск, трэцяе месца—Масква, чацьвёртае—Гомель, пятае—Мазыр, шостае—Менск.

ПІАНЭРСКАЯ ДЭЛЕГАЦЫЯ БІРА-БІДЖАНУ Ў ВІЦЕБСКУ.

Дэлегацыя піанэраў Біра-Біджану 26 ліпеня наведала загадчыка культпропу гаркому КП(б)Б т. Зіноўева, з якім мела працяглую гутарку аб становішчы інтэрнацыянальнай работы і выхаваньні на прадпрыемствах, у саўгасах і калгасах Віцебшчыны.

27 ліпеня дэлегацыя наведала піанэрскі лягер № 3 і дом адпачынку таварыства „Прыхільнікі дзяцей“. На заўтра піанэры выехалі ў Старасельскі піанэрскі дом адпачынку, дзе будуць знаходзіцца да 4 жніўня.

Дэлегацыя прысутнічала на інтэрнацыянальным вечары трох пакаленьняў, які быў арганізаваны гарадзкім праўленьнем АЗЭТ 31 ліпеня ў Белдзяржтэатры. На гэтым вечары прадстаўнікі віцебскай піанэрскай арганізацыі перадалі піанэрскай дэлегацыі Біра-Біджану чырвоны сьцяг і заключылі сацыялістычны дагавор з піанэрамі Бірафэльдзкага сельсавету, Біра-Біджанскага раёну, на лепшае правядзеньне інтэрнацыянальнай работы. Віцебскія піанэры ўзялі на сябе абавязак максымальна разгарнуць работу па шэфстве над Біра-Біджанам.

Заўтра дэлегацыя выяжджае ў Менск, адкуль праз Маскву накіроўваецца ў Біра-Біджан.

Адказны рэдактар А. М. КУРЦК.

ТЭЛЕФОНЫ РЭДАКЦЫІ: Адказны рэдактар—57; сакратарыят—1—73; сэктары: с.-г., лістоў рабочых і калгасьнікаў, бюро расьсьледваньня, савецкага будаўніцтва—6—15; партыйны, вытворчы, снабжэньня і кааперацыі, нацыянальна-культурнага будаўніцтва—4—76; кантора, аддзел абвестак, машыннае бюро—72; начная рэдакцыя (д рукарня)—4—56.

АДРАС РЭДАКЦЫІ І КАНТОРЫ: г. Віцебск, пляц Волі Палац працы, 3 павераx.

Гарліт № 12.

Друкарня „Камінтэрн“, Бальшавіцкая, 10.